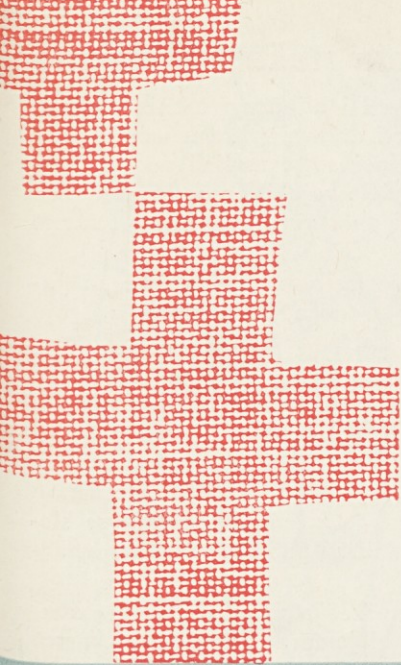




NAŠA LUČ

6

✱ 1963



VELIČASTNI JUBILEJ

Letos poteče 1.100 let, odkar sta prišla odlična apostola sveti Ciril in Metod iz Carigrada na Veliko Moravsko... Bila sta brata po krvi, enako vneta za vero, čeprav odlično obdarjena: eden se je odlikoval v upravnih službi, drugi v študiju filozofije... Brez obotavljanja sta se posvetila apostolskemu delu. V kratkem sta žela čudovite uspehe. Misijonsko delo je uspevalo hitreje zato, ker sta sestavila slovanske črke in prevedla v slovanski jezik sveto pismo stare zaveze kakor tudi bogoslužne knjige...

Ko sta prišla sveta brata v Rim, da bi papežu poročala o izvršenem delu, ju je papež Hadrijan II. sprejel z mnogimi častmi... Ko je kmalu nato Ciril v Rimu umrl, so mu priredili veličasten pogreb. Metoda je papež povzdignil v nadškofa Panonije in Velike Moravske pa z naročilom, da naj kot papežev legat poskrbi za duhovni napredek slovanskih narodov.

Sveti škof se je lotil pogumno in odločno novega dela... Poučil je v krščanski veri poleg Moravanov tudi Slovake, Slovence, Čehe, Poljake in Hrvate; po svojih učencih pa še Srbe, Makedonce in Bolgare. Po njih pa Ukrajince, Ruse in Beloruse...

Pod vplivom evangelija so se razvijali naravni darovi teh narodov: čut za božje stvari, velikodušnost, gostoljubnost, nadarjenost, bogate sposobnosti za umetnost in druge odlične lastnosti.

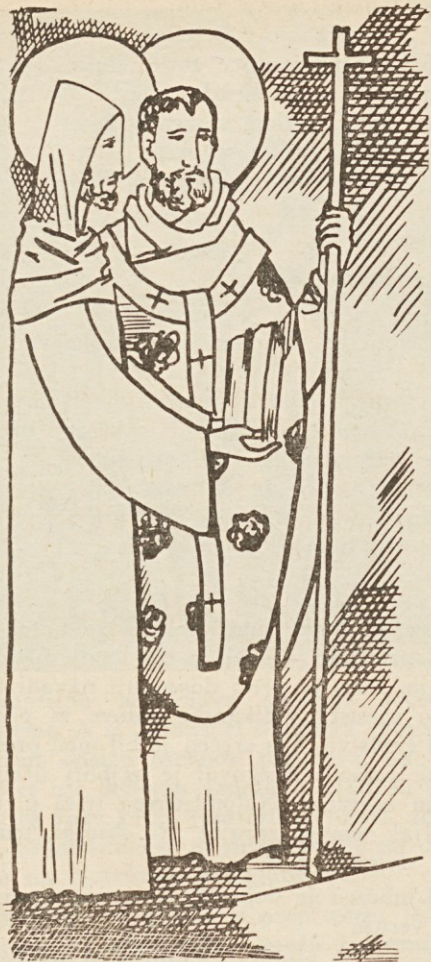
Z veliko željo, da bi se proslave jubileja svetega Cirila in Metoda izvršile dostojno in plodno, da bi prinesle trajne duhovne koristi, kličemo božjo pomoč.

Tako je zapisal 11. maja letos v svoji zadnji okrožnici rajni

papež Janez XXIII.

Znamenita leta naše zgodovine

1713. so razmere sprožile veliki ali drugi tolminski punt, ki je bil naperjen proti državnim bremenom in proti državnim organom. Upor se je razširil po vsej Goriški in so ga udušili šele vojaki Vojne krajine, Hrvati. To je bil zadnji upor pred reformami cesarice Marije Terezije.
1717. je cesar Karel VI. proglasil svobodo plovbe na Jadranskem morju, kar je močno pomagalo k razvoju pristanišč Trsta in Reke ter seveda trgovine po slovenskih krajih.
1778. je cesarica Marija Terezija izdala „robotni patent“, s katerim je močno omejila oblast graščakov nad podložniki.
1782. je njen sin Jožef II. odpravil v tedanjih avstrijskih deželah, med katerimi so bile tudi skoraj vse slovenske dežele, dedno osebno podložništvo kmeta raznim graščakom.
1794. se je ob Renu v fancoskoavstrijskih bojih proslavil Gorenjec Jurij Vega, ki je zaradi tega postal baron.
1797. so zasedle Ljubljano francoske čete in francoski general Bernadotte je izdal proglas na ljudstvo tudi v slovenskem jeziku.
1809. je združil Napoleon zapadne slovenske dežele in Dalmacijo s hrvatskim Primorjem v „Ilirske province“ s središčem v Ljubljani. Ta politična enota je obstajala vse do 1813. leta, ko so se morali Francozi umakniti. Zavladala je spet Avstrija in v Avstriji se je začel Metternichov „predmarčni absolutizem“.
1848. je izbruhnila 13. marca na Dunaju revolucija, ki se je razširila tudi na slovenske dežele. Junija je nato v Pragi prvi slovanski kongres zahteval preureditev Avstrije v federacijo. Septembra je dunajski državni zbor sklenil „kmetско odvezo“, ki je osvobodila kmeta izpod graščinskega jarma. Slovenci smo si v tem času izdelali svoj prvi politični program, ki je zahteval zedinjeno avtonomno Slovenijo in enakopravnost slovenskega jezika.
1849. je bil po porazu Madžarov razgnan avstrijski ustavodajni zbor in je nastopil vnovič državni absolutizem, ki se je vzdržal do leta 1860, ko je bila izdana „oktobrska diploma“. Ta je vrnila razne politične svoboščine in sprožila večletne boje zaradi bodoče notranje ureditve Avstrije.
1867. so sklenili Nemci v Avstriji in Madžari posebno pogodbo, s katero so si razdelili oblast nad Slovani. Nastala je Avstro-Ogrska.
1868. in naslednji leti se je vršilo več taborov, ki so narodnostno prebudili slovensko ljudstvo in ga navdušili za delo za slovenske pravice.



Zvezdi našega neba

(Nekaj odlomkov iz najnovejše pesnitve dr. Metoda Turnška)

Kneгинja: Naš dvor in dom odprt je na stežaj,
kot Krnski grad očetov bil je kdaj!

Konstantin: Zahvaljeni za gostoljubje milo!

Kocelj: Ponižno prosim: smemo videti,
katere, kakšne črke ste izbrali
za govorico našo, srcu drago?

Konstantin (odpre prvo stran bogoslužne knjige):

Sem dolgo molil sam in z mano brat.
In slednjič modri Bog me razsvetli:
koj prve so bile zapisane:
„V začetku ‚Slôvo‘ je bilô
in Slôvo bílo je pri Bogu
in Bog je bil to Slôvo.“

Kocelj, Rastislav, kneгинja: Prečudno lepe,
dragocene so!

Predrage za oči in za srce!
Z veseljem bomo jih sprejéli!

Kocelj: Naj žije pismo, od Boga nam dano!
(Fanfare zadone.)

Konstantin: Le eno mater Bog človeku daje,
beseda njena dar je dvakrat božji,
zato ljubezen vso ji, spoštovanje!

3 Pri Rastislavu na Moravskem
po sprejemu sv. bratov l. 863:

(Fanfare zadone.)

Rastislav: Zahvaljen Bog za novi zvezdi
našega neba,

za knjigo in vse nauke vaše zlate!

Na vek bo slavljen, pomnjen vaš prihod.

(Fanfare done. Prihiti mladina, skupina de-
čel in skupina fantov. Dečle vodi knezova
hčerka Ljubigojka, fante mladenič Česko.)

1 Na cesarskem dvoru v Bizancu
ob odhodu sv. bratov na Moravsko:

Bardas: Vzemita s križem meč še bizantinski!
Simbol moči cesarja našega!

Konstantin: Nikoli tega, Bardas, vi mogočni!
Le eden je, ki vsemu gospoduje:
Gospod naš Sveti, Kristus, večni Bog.

Metod: Le ena poleg križa se spodobi —
Marija sveta — Bogoródica.
Ikóno njeno vsem Slovenom v dar!

2 Pri knezu Koclju v Blatenskem kostelu
v Panoniji ob prihodu sv. bratov:

Kocelj: Zameril bi, če bi prezrli me,
obisk tako odličen opustili.
Pri meni dobrodošli ste kot bratje!

naša luč

Dečle (se vstopijo v kolo,
Ljubigojka začne):

Zdaj, dečle, v kolo se vstopimo,
v pozdrav se začni rej!
Od srca vsi se zveselimo,
med nami sveta brata sta odslej!

Češko (zbere fante v kólo
in zarajajo z besedo):
Koder ljubo sonce gorke žarke lije,
naj srcé nam vsekdar zvesto
za Bogá in dom slovenski bije!
Urno, fantje, naokrôg
narod, dom nam čuvaj Bog!

Zidarju novih dni

Ko so v oktobru 1958. kardinali za naslednika velikemu papežu Piju XII. izbrali širokim množicam nepoznanega starčka, kardinala Angela Roncallija, je bil svet nekako razočaran. Javno mnenje ga je sprejelo brez posebnega navdušenja ter v njem gledalo le neke vrste „prehodnega“ papeža, katerega poslanstvo bo minilo brez pomembnejših posegov v zgodovino.

Kakšna zmota!

Papež Janez XXIII. je sicer res vladal le štiri in pol leta, toda v tem kratkem času je razvil tako delavnost v korist Cerkve in človeštva, da je ob njegovi smrti na letošnji binkoštni ponedeljek v globoki ganjenosti vzdihnil ves svet. Cerkev in svet se danes zavedata, da smo v Janezu XXIII., skromnem sinu kmečke hiše, izgubili enega največjih papežev zadnjih stoletij.

Vlada Janeza XXIII. je začetek nove dobe v zgodovini Cerkve in človeštva.

Pota božje Previdnosti so res čudovita.

+

Kje je skrivnosten vrelec moči Janeza XXIII., da je v tako visoki starosti in v tako kratkem času uspel svoji dobi vtisniti tako silen pečat svoje osebnosti? Odkod njegova izredna priljubljenost ne samo pri katoličanih, marveč tudi pri protestantih, pravoslavnih, judih, muslimanih in celo brezvercih?

Občudovali smo njegov pogum, bistrost, podjetnost in vztrajnost.

To so vsekakor lepe in potrebne lastnosti, vendar samo z njimi Janez XXIII. ne bi mogel premostiti brezna predsodkov in nerazumevanja premnogih ter si osvojiti srca vseh ljudi.

Janez XXIII. je bil MOŽ LJUBEZNI IN DOBROTE in v tem, se zdi, je skrivnost nje-

gove veličine. Osnovna poteza njegove osebnosti je bila ljubezen. Ljubil je ljudi, vse ljudi brez izjeme, z ljubeznijo, ki ne pozna meja. V svojem življenju je krasno uresničil visoke misli sv. Pavla: „Ljubezen je dobrotljiva... se ne da razdražiti, ne misli hudega... vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenaša“ (1 Kor 13, 4—7).

+

Ker je ljubil ljudi, se jim je hotel čim bolj približati. Hotel je biti čim bližje življenju. Zato je proti dosedanji navadi tako često zapustil vatikanske zidove in pohitel med ljudstvo. Ves srečen je bil med preprostimi ljudmi. Obiskoval je najbolj siromašne in zavržene. Nalomljenega trsta ni prelamljal, temveč zdravil. Ni obsojal, temveč učil, dvigal, vabil.

„Ljubezen je dobrotljiva... vse opraviči, vse veruje“.

Prav s to svojo ljubeznijo in dobrotljivostjo je Janez XXIII. dosegel tisto sozvočje, ki mora vladati med pastirjem in njegovo čredo. „Jaz sem dobri pastir in poznam svoje in moje (ovce) poznajo mene“ (Jan 10, 14).

+

Že papež Leon XIII. je ob koncu preteklega stoletja, ko je zapadna Evropa bila v povojih industrializacije, napisal socialno okrožnico „Rerum novarum“, ki je z vso jasnostjo posvetila v neurejene socialne razmere in branila pravice delavstva. Pij XI. je 40 let pozneje storil isto s svojo okrožnico „Quadragesimo anno“. Obe sta napravili veliko dobrega, a nobena od njiju ni bila deležna tako splošnega sprejema kot „Mater et Magistra“, socialna okrožnica, ki jo je napisal Janez XXIII. Kot prvi dve tudi ta



sistematično obravnava sodobno socialne probleme. A iz „Mater et Magistra“ posebno razločno odseva osebnost papeževa. Kar vidimo iz nje dobrega Janeza XXIII., ki razprostira roke proti ljudstvu ter miri, združuje, brani šibkejše in siromašnejše ter opozarja na človekovo dostojanstvo.

Okrožnica je pisana v preprostem jeziku in tonu, ki odgovarja papežu ljubezni in dobrote.

+

V usodnih časih je Janez XXIII. postal vodnik Kristusove Cerkve, katere poslanstvo je na evangeljskih resnicah graditi kraljestvo božje na svetu ter reševati ljudi v naravnem in nadnaravnem smislu. Z vso dušo je ljubil človeka. In bolj kot kdo drugi je razumel, da je rešitev tega človeka samo v Kristusu. Zato si moremo misliti, s kakšno mladostno vnemo se je starček Janez XXIII. vrغل na delo za Cerkev. To Cerkev je hotel čim bolj približati Kristusu in potrebam modernega sveta ter jo s tem usposobiti za velikanske naloge sodobnosti.

V ta namen je postal papež vesoljnega cerkvenega zbora, skupščine vere, največjega parlamenta v zgodovini človeštva.

A kako bi Cerkev vse lažje in uspešneje reševala človeka in širila kraljestvo božje na svetu, če bi med krščanskimi verniki ne izijalo brezno razkola. Razdeljenost kristjanov je sramota krščanske vere in hudo pohujšanje za tiste, ki še niso Kristusovi učenci.

Danes kristjani to vedno bolj razumejo. Zato se iz src katoličanov, pravoslavnih in protestantov vedno bolj goreče dviga Kristusova molitev: „Da bi vsi bili eno!“

To je bila vroča želja tudi Janeza XXIII.

Od želje je pa ta podjetni pastir Kristusu črede prešel kar k dejanjem. Do ločenih krščanskih bratov in sestra se je obrnil s tako ponižnostjo, resnicoljubnostjo in ljubeznijo, da so ga v hipu vsi vzljubili. Ne mislimo razpravljati o tem, je rekel, kdo je odgovoren za razkol. Krivda je na obeh straneh. Mi želimo samo zaklicati: „Združimo se in napravimo konec neslogi!“

Janez XXIII. je odnos med ločenimi kristjani postavil na čisto novo osnovo.

+

Moderni človek ima v svojih rokah sredstva, s katerimi more ne samo svet spremeniti v ruševine, temveč tudi uničiti vse življenje na našem planetu. Zato je vprašanje

miru danes vprašanje življenja ali smrti. To vsi vemo. In zato svet o miru še nikoli ni toliko govoril kot danes. Toda mnogi na žalost na to vprašanje gledajo povsem enostransko. Hoteli bi mir, a ne hodijo po poti, ki vodi k miru. S kakšno pravico res govorijo o miru ljudje, ki surovo zatirajo osnovne pravice človekove osebe?!

Spet se je oglasil Janez XXIII., ljubitelj človeka in zato tudi velik ljubitelj in pospeševatelj miru, ter je v okrožnici „Mir na zemlji“ stvar postavil na svoje mesto. Naglasil je, da je temelj vsakega reda Bog in da more mir zrasti samo na RESNICI, PRAVICI, LJUBEZNI IN SVOBODI. Podrobno je govoril o pravicah človekove osebe. Poudaril je važnost zveze vseh ljudi za skupno politiko, ki naj bi spoštovala pravice vsakega. V polni meri je podprl Organizacijo Združenih Narodov in izrazil upanje, da bo skoro napočil čas, ko bo našel vsak zemljan v tej organizaciji učinkovito zaščito svojih pravic.

Svet vidi v okrožnici „Mir na zemlji“ zgo-

dovinsko pismo, ki je sposobno spremeniti obličje zemlje in ljudem prinesiti novo upanje in mir.

To okrožnico, namenjeno ne samo katoličanom, marveč celemu svetu, smemo smatrati za duhovno oporoko velikega ljubitelja človeka in vztrajnega pospeševalca miru Janeza XXIII.

+

Janez XXIII. je končal svoje poslanstvo med nami.

Njegova smrt je bolešno odjeknila ne samo v srcih katoličanov, temveč pri vseh ljudeh, kristjanih in nekrstjanih, ki so spoznali in vzljubili njegovo ljubezen in dobroto, njegov smisel za socialno pravičnost, njegovo delavnost za mir ter njegovo razumevanje problemov sodobnosti.

Janez XXIII. je postavil temelje novim časom.

Sedaj se pričinja žetev, zato je sejavec lahko odšel po plačilo.

V-ko.

Novemu papežu Pavlu VI. v pozdrav!

Po končanih pogrebnih slovesnostih za rajnim sv. očetom so se zbrali kardinali (vseh je bilo 80) k volitvam novega naslednika sv. Petra. Umaknili so se v Sikstinsko kapelo in bližnje prostore, ki so jih popolnoma zaprli od ostalega sveta, da z božjo pomočjo izberejo primerneža moža, ki bi vodil sveto Cerkev v bodoče. Težko je bilo napovedati, koga bodo izbrali, saj je bilo treba pri izbiri gledati na marsikaj, posebno na potrebe današnje Cerkve in na naloge, ki čakajo novega papeža.

Drugi dan volitev dopoldne, na praznik Srca Jezusovega, so sporočili zunanjemu svetu, da so volitve končane. Na balkonu bazilike sv. Petra se je pojavil eden od kardinalov in naznanil nepregledni množici Rimljanov, ki je čakala na Trgu sv. Petra, da zve, kdo bo novi rimski škof in poglavar katoliške Cerkve. S slovesnim glasom je sporočil, da je bil za novega papeža izbran milanski nadškof, kardinal Janez Krstnik Montini, ki si je privzel ime papež Pavel VI. Čez nekaj časa nato se

je pokazal na balkonu tudi novoizbrani papež in ob velikanskem navdušenju množice je podelil mestu Rimu in vesoljnemu svetu prvič svoj papeški blagoslov.

Novoizvoljeni papež je bil rojen leta 1897 v kraju Concessi v škofiji Brescia v severni Italiji. Po prvi svetovni vojni leta 1920 je bil posvečen v duhovnika. V službi papeštva je deloval nekaj časa na Poljskem v Varšavi, na nunciaturi. Potem je deloval na vseučiliščih v Italiji, leta 1937 pa ga je papež Pij XII. poklical v Rim, v nekako cerkveno zunanje ministrstvo. Tu je sčasoma postal eden glavnih papeževih pomočnikov v državnem tajnistvu, dokler ga ni papež postavil za nadškofa v Milano v Severni Italiji. Rajni sv. oče Janez XXIII. ga je leta 1958 imenoval za kardinala. Prepričani smo, da bo novi papež vse svoje moči posvetil nadaljevanju in zaključku vesoljnega cerkvenega zbora, ki ga je Janez XXIII. sklical in začel.

Novemu sv. očetu slovenski izseljenci izražamo svojo vdanost in poslušnost.

*Pater Werenfried van Straaten,
velik dobrotnik in prijatelj
pomoči potrebnih, je nedavno
slavil petdesetletnico rojstva*



Ste že slišali o „Špehpatru“?

Med značilnimi možmi današnjega časa je tudi mož 50 let, zaokrožene postave, prijaznih gest, toplih oči. Redovnik je, oblečen ves v belo. Doma je na Nizozemskem, središče njegovega delovanja pa je v Belgiji. Ime mu je pater Werenfried van Straaten.

Temu človeku pravijo „Špehpater“. Veste zakaj?

Ob koncu zadnje vojne je bil v Nemčiji strašen kaos. Vse je bilo razbito, vse na tleh. Reke beguncev z vzhoda so preplavile zahodne kraje. Manjkalo jim je vsega potrebnega: obleke, živil, stanovanja. Neštete katoličane med njimi je zaneslo daleč v protestantske kraje, kjer niso našli ne katoliške cerkve, ne katoliškega duhovnika. Duhovniki misijonarji, ki so jih skušali duhovno oskrbovati, so morali potovati tisoče kilometrov na starih kolesih in z nahrbtniki, da

so mogli ljudem deliti tolažbo in jih zbirati k službi božji.

Tem revežem in tej „razkropljeni Cerkvi“ je bilo treba pomagati. Tega dela se je lotil pater Werenfried. Šel je med kmete na Flamskem in začel razlagati potrebo, da kristjan pomaga kristjanu, človek človeku. Tudi premaganci so ljudje in jim v stiski in bedi ne smemo odreči nujne pomoči. Maščevalne misli zmagovalcev naj se spremenijo v plemenita, velikodušna krščanska dejanja do nesrečnih. „Kdor ne more dati denarja, naj da to, kar ima: slanina, krompirja in podobno!“ je pridigal pater Werenfried. Zato se ga je prijelo ime „Špehpater“. Nabrano je pater pošiljal potrebnim ali pa prodal, da je z denarjem lahko nabavil potrebno pomoč za delovanje Cerkve med „razkropljenimi udi“.

Pater je iz Flamske razširil akcijo na Nizozemsko, od tam pa v Zahodno Nemčijo, ko se je življenje tam izboljšalo. Dosegel je velikanske uspehe. Z nabranimi darovi je oskrbel duhovnike misijonarje s potujočimi kapelami, prevoznimi sredstvi, lotil se je zidave kapel in cerkva, popravljanja samostanov in podpiranja mladeničev, ki so se odločili za duhovniški poklic. Ko so se razmere med begunci kolikor toliko uredile, je obrnil svoje delovanje v pomoč Cerkvi, ki trpi pod komunističnim nasiljem. Na zakoniti način se da marsikaj pomagati, če ima človek le srce za potrebe, ki so velike, čeprav Cerkev v deželah z omejeno svobodo največkrat ne more povedati, v kakšnem položaju živi. To je „Cerkev molka“, katere molk moramo v svobodi živeti znati pravilno tolmačiti. Srce, patra Werenfrieda v resnično krščanski ljubezni bije in gori za vse te trpeče in za vse te molčeče.

Ob tem je Špehpatru vzklikala druga misel. Zakaj ne bi kristjani tudi ustanovili delovne brigade, v katerih bi prostovoljno delali in gradili potrebne reči. Ustanovil je družbo

ljudi, ki se obvežejo, da bodo delali vsako leto brezplačno mesec dni do svojega 30. leta. Druga skupina združuje člane, ki se po tromesečni specializaciji obvežejo, da bodo delali leto dni brezplačno. Tretji prostovoljci, ki jih družijo, pa so dosmrtni. Obvežejo se, da bodo vse življenje služili Cerkvi, zlasti v Afriki in Aziji, kjer je potreba največja. V to svojo ustanovo vabi pater tako fante kot dekleta.

Ta „red graditeljev“ je zgradil prostovoljno in zastonj že nešteto stanovanj in cerkva in drugih potrebnih reči, ki bi brez požrtvovalnega doprinosa njegovih mladih članov ne mogle biti narejene. Ta organizacija ima svoja središča že v več državah.

Na kratko smo orisali delo tega velikega moža, ki pozna tudi Slovence in njihovo domovino. Ob njegovem življenjskem jubileju mu čestita tudi „Naša luč“ in se mu zahvaljuje za naklonjenost do našega ljudstva. Želi mu, da bi mogel nadaljevati svoje plemenito delo in uresničevati svoje velike načrte v blagor duš in v pomoč trpečih in potrebnih.

Izpolnilo se mu je, kar je želel

Sredi maja 1941. leta sva z župnikom Matevžem Tavčarjem dobila od nemških oblasti ukaz, naj v 24 urah zapustiva svojo župnijo, Poljane nad Škofjo Loko. Da bi izgon lažje prenesla, so nama nemške oblasti razodele, da so dobili isti ukaz vsi duhovniki v Poljanski dolini in po celi Gorenjski, da torej v nekaj dneh ne bo več nobenega slovenskega duhovnika na Gorenjskem. Strogo so nama prepovedali o tem govoriti ljudem in so nama grozili z zaporom, če bo kak župljan prišel k njim prosit za naju, da bi ne bila izgnana.

Le najbolj zaupnim sva povedala, kaj se bo skoraj zgodilo. Dala sva nekaj navodil, kako naj skrbe za cerkev in versko življenje v župniji, ko ne bo več duhovnikov med njimi. Bridko jih je zadelo in kar verjeti niso mogli najinim besedam, češ morda pa gospoda s tem le opravičujeta svoj strahopetni beg. Ko so pa zapazili, da sva od nemške policije vedno bolj nadzorovana, so le verjeli.

Našla sva še ugoden trenutek, da sva na večer skočila na dom k bolniku, ki je bil težko bolan. Ime moža sem pozabil, njegova postava mi je pa pred očmi, kot da ga vidim. Bil je že čez 60 let star mož, vdovec, najboljši župljan v poljanski župniji. Ko je bil še zdrav, je bil vedno prvi v cerkvi in skoraj vsak dan pri sv. obhajilu. Duhovnike je zelo spoštoval in srčno ljubil. Zato se je tudi to pot silno razveselil, ko sva ga obiskala. Kmalu je zapazil, da mu nekaj skrivava in da sva v zadregi. Treba mu je bilo povedati. Previdno sva začela. Novica ga je silno presenetila. Še danes ga vidim, kako naju je prijel za roko, se razjokal in v joku izjecljal:

„Več let po vrsti sem opravljal zadostilno pobožnost „devetih prvih petkov“ v čast presv. Srcu Jezusovemu, da bi mi Jezus naklonil milost srečne smrti s sveto popotnico za zadnjo uro, kakor je obljubil vsem tistim, ki bodo 9 prvih petkov po vrsti prejeli zadostilno sv. obhajilo. No, sedaj se pa zdi,

da bom moral umreti brez duhovnika, brez spovedi in brez sv. popotnice, čeprav sem celo življenje tako goreče prosil Jezusovo Srce, da bi umrl ob duhovniku, pokrepčan z zakramenti za umirajoče.“

Po celem telesu je drgetal. Strašen notranji boj se mu je odražal tudi na obrazu. Vendar je zmagal. Ni mu prišla žal beseda zoper Nemce iz ust, tudi nad Jezusovo obljubo ni resno dvomil. Le stiskal nama je roko in njegove oči so tako milo gledale v naju in prosile: „Nikar me ne zapusti, ostanita tukaj!“

Gospod župnik je živo pogledal možu v oči in mu počasi, pa prepričljivo dejal:

„Zaupajte! Jezusovo Srce bo obljubo izpolnilo in vam bo ob smrti uri poslalo duhovnika, čeprav nocoj ne vem ne jaz, ne vi, kako se bo to zgodilo. Toda zgodilo se bo, če boste neomajno zaupali v Jezusovo obljubo.“

Tudi jaz sem ga tolažil z istimi besedami in mož se je pomiril. Opravil je še sv. spoved in prejel župnikov blagoslov. Dolgo nama je stiskal roko v slovo in se kar ni mogel ločiti od naju.

Naslednje jutro še pred sončnim vzhodom sva na tistem odšla iz Poljan. K slovesu je prišlo le nekaj vernikov, ker večina ni vedela za najin izgon.

Ko je voznik zamahnil z bičem po konju na klancu nad cerkvijo, je sonce izza Blegošja vrglo prve žarke po dolini. Ozelenel bukov gozd je lahno pošumeval ob cesti; pod njo pa je tiho žuborela Poljanščica. Poljane so se nama zazdele lepe kot še nikdar. Gospod župnik je stegnil roko in župnijo še enkrat blagoslovil. Jaz sem se pa oziral na hišo pod hribom, v kateri je bolnik neotlažljivo žaloval za svojim dušnim pastirjem. To je bila moja prva nasilna ločitev od duš, ki sem jih z vsem srcem ljubil, zato je bila tudi najbolj boleča; pozneje se je srce na take ločitve malo bolj privadilo.

Z župnikom sva se po izgonu iz Gorenjske naselila na Dolenjskem, on na Krki, jaz na Muljavi. Tako sva bila blizu skupaj. Prišel je mesec junij in škof Rožman, ki je tedaj birmoval po župnijah žužemberške dekanije, naju je povabil, da sva ga spremljala od župnije do župnije. Tako sva se malo raz-

tresla in manj mislila na ovce, ki so ostale v Poljanah brez pastirja.

Ko je škof v neki pridigi omenil, kako je Jezusovo Srce na prav izreden način naklonilo nekemu Slovincu na Koroškem milost srečne zadnje ure, ker je zvesto opravljal pobožnost 9 prvih petkov, sem se spet živo spomnil na bolnega moža, ki sva ga z župnikom zapustila v Poljanah. Kar vleklo me je, da bi šel na skrivnem nazaj v Poljane!

Toda ko se z župnikom vrneva z birmovanj domov, naju čaka zanimivo pismo iz Poljan. Pismo je sporočalo, kako je tisti bolni mož žaloval za nama, vidno pešal in ves junij prosil Jezusa, naj mu ob smrti uri pošlje duhovnika. Proti koncu meseca se je pojavil ob hišah izven Poljan mož z brado. Bil je slovenski duhovnik. Na dan izгона se je skril in je ostal nekaj časa skrit; nato je pa začel na skrivaj dušnopastirsko delovati. Kamor je prišel, je najprej vprašal po bolnikih. Tako tudi v Poljanah. Povedo mu, da je v hiši pod hribom mož, ki že cel dan vzdihuje in prosi Jezusovo Srce, naj mu pošlje duhovnika. Duhovnik stopi v hišo in najde moža še pri polni zavesti. Spove ga, mu podeli sv. maziljenje in sv. popotnico ter papežev blagoslov s popolnim odpustkom za zadnjo uro. Še tisto noč je bolnik ves umirjen umrl.

Pismo je župnika in mene ganilo. Župnik ga je še enkrat prebral in dejal:

„Kako čudovito je Jezusovo Srce dobremu možu in gorečemu častivcu Srca Jezusovega svojo obljubo izpolnilo! O, da bi vsi Slovenci spoznali neizrekljivo vrednost pobožnosti do presv. Srca Jezusovega z zadostilnimi sv. obhajili ob prvih petkih v mesecu!“

Jaz sem pa v srcu blagroval moža: „Blagor ti, ker si veroval, zakaj izpolnilo se ti je, kar ti je napovedal Gospod.“

Janez Kopač, C. M.

Odprto srce in odprte roke
Imej za trpečega brata;

A trdno zapahni uho in srce,
Ko trka sovrašтво na vrata.

(S. Gregorčič)

Visoka napetost

Polno je primerov, o katerih žene skoraj dobesedno enako govorijo: „Kadar se bliža ura, da se bo mož vrnil iz službe, vedno opominjam otroke: ‚Otroci, sedaj pa le pridni bodite, očka pride.‘ Vse mu lepo pripravijo: stol poleg mize, na mizo dnevnik, cigarete, poleg stola copate, potem pa se poskrijejo, da jih ne bo videl, ko pride. Jaz mu takoj prinesem kosilo in potem ga pustimo samega.“

Nad takim možem, ki hoče biti sam, ki pred njim vsa družina izgine, bi človek najprilneje napravil napis: „Pazi, visoka napetost, smrtno nevarno!“

Kot električni akumulator z visoko napetostjo, tako nabit in skrbno izoliran živi včasih mož sredi svoje družine. Dokler se ga ne dotakneš, dokler po neprevidnosti ne povzročiš kratkega stika, tako dolgo še gre. Je sicer strog molk, močno napeto stanje, vsi govorijo šepetaje, hodijo po prstih, sporazumevajo se s pogledi in kretnjami, toda ko se mu kak član družine le preveč približa, nastane nevaren stik, iskre kot strele švignejo po vsem stanovanju, ostre besede pretresejo do mozga, očitki in grožnje padajo na vse strani.

Tak kratek stik lahko povzroči ena sama beseda, eno samo nedolžno, morda celo zelo pretehtano in premišljeno vprašanje, ki pa je bilo neizogibno potrebno, ker se z golimi kretnjami in mežikanji le ne da vse dognati.

Najhujše pa je, da tudi na vprašanja navadno ne dobite pravega odgovora. Tako ob hudi plohi besed ne da nobene, ki bi odgovarjala na željo pričujočih.

Pri vsem tem se ima večkrat celo za mučenika v svoji družini. In vendarle bi ga vprašali, čemu se tak „samotar“ in „posebnež“ sploh poroči, ako mu docela manjka čut za skupno življenje, da bi v skupnem življenju čutil ali celo dajal — sebi in drugim — veselje do življenja.

Nekateri so že po naravi takšni in se stanje visoke napetosti začne že kmalu po prvih tednih ljubezni v zakonu, ko mož misli,

da je konec poročnih slovesnosti in da se začne „normalno“ življenje. Prav to, da si predstavlja normalno življenje kot nenehno stanje visoke napetosti, ki nikoli ne pozna prijetne sproščenosti in domačnosti, najbolj dokazuje, da je zgrešil poklic in da nikakor ni primeren za zakonskega moža in še manj za družinskega očeta.

Res je pa, da je možki bolj nagnjen k samotarstvu kot žena, zato ima možki rad „svojo sobo“, medtem ko se ženska prej zadovolji s sostanovalkami. Možki je večji „individualist“, žena je vsaj, kar zadeva moža, bolj družabno bitje, se zato tudi prej dolgočasi, ako je sama, zato mora to posebnost moške narave razumeti in tudi upoštevati.

Mož tako pazljivo, ko se mu otroci in žena spoštljivo umaknejo, da se odpočije, da uživa mir sam zase, tudi zna ceniti, ker po naporu delu ali po službi, kjer ima ves čas opravka z ljudmi, resnično potrebuje miru.

Dr. Anton Trstenjak

kotiček za žene

Nekaj o hladilniku

V sodobnih stanovanjih večinoma nimamo shrambe, to je prostora za spravljane živil. Morda imamo v kleti kot, kjer na police zložimo vloženo in sveže sadje, marmelade in krompir. Vendar se tudi tukaj vedno borimo s prostorom. Kurivo ima v kleti največ pravice in, če moramo vanjo spraviti še kolesa pa morda celo vrtno orodje in preko zime zabojčke s cveticami, so vsi kottički tudi v kleti popolnoma zasedeni.

Srečnejši so lastniki hiš, ki so gotovo kletne prostore tako razdelili, da se da v njih marsikaj smotrno namestiti. Vendar tudi v tem primeru klet ne more nadomestiti staromodne jedilne shrambe, ki je bila tik ob kuhinji, da je imela gospodinja takoj vsako reč pri roki. Zato si gospodinja danes pomagamo drugače in si nabavimo hladilnik. Ta nakup sicer pomeni precejšnji izdatok, vendar se moramo prej ali slej zanj odločiti.

Hladilnika seveda ne bomo kupovali tja-

vdan. Najprej si oskrbimo prospekte raznih tvrdk. Pri tem velja, da so izdelki svetovno znanih firm tako preizkušeni, da se nanje lahko popolnoma zanesemo. Zato rajši izbirajmo med temi, kot da kupimo hladilnik, ki je nekaj cenejši in nam potem odpove ravno takrat, ko ga najbolj potrebujemo. Iz prospektov razberemo vse tehnične podatke hladilnika in seveda tudi njegove mere. Vzemimo torej v roke mizarški meter in izberimo prostor. Najbolje je, da postavimo hladilnik v kuhinjo in le, če tu ni dovolj prostora, takoj v neposredno bližino kuhinje. Kulčinje z vgrajenim pohištvom imajo za hladilnik že predviden prostor. Zelo važna je kapaciteta hladilnika (ki se meri v litrih). Ne kupujmo premajhnega; kaj nam pomaga majhen in cenejši hladilnik, če pa ne zložimo vanj zadostno množino živil! V pogledu oblike hladilnika lahko tvrdke zadovoljijo še tako izbirčno gospodinjno. V prodaji so hladilniki, ki jih lahko pritrdimo na steno, če na tleh zanj ni prostora ali če se gospodinja težko priporiba. Smemo pa tak hladilnik pritrditi le toliko od tal, da lahko pogledamo vanj brez pomoči lestve ali stola. Zelo so pripravi hladilniki, ki so visoki kot miza in nam njihova zgornja ploskev nadomesti delovno mizico. Priporočam, da si nabavite hladilnik, ki ima tudi oddelke za globoko hlajenje. Danes, ko je v prodaji toliko zmrznjenih živil (n. pr. ribe, divjačina, meso, zelenjava in podobno), je ta oddelek nujno potreben.

Hladilnik potrebuje stalno 'nego. Čim se na oddelku za globoko hlajenje naberejo ledeni kristalčki v par milimetrov debelo plast, moramo hladilnik odtopiti. Izklopimo ga in, ko se je led odtajal, ga operimo z blago milnico in obrišimo s suho krpo.

Prostor v hladilniku smotno izkoristimo. V najhladnejši del, t. j. najbližje oddelku za globoko hlajenje, zložimo meso, v srednji del razne konzerve, klobase in podobno, v najmanj hlajeni del zelenjavo in sadje. Za ta namen so v hladilniku posode, katere kot predale porinemo pod stekleno ploščo. Tako sta sadje in zelenjava obvarovana pred prevelikim mrazom. V hladilniku imamo poseben prostor za jajca, maslo, sir in steklenice, običajno v vratih.

V prodaji so preparati, ki nevtralizirajo duh v hladilniku. Vendar je pametneje, da si nabavite plastične ali porcelanaste posode s pokrovom, v katere boste spravljale ostro dišča živila (n. pr. klobase, sir, kisel zelje itd.). Nekatera živila zelo izgubijo na okusu, če jih uživamo premrzla. Zato jih vzemite iz hladilnika toliko prej, da se primerno ogrejejo. Isto velja n. pr. za vino in pivo. Čim pride hladilnik v hišo, je nevarnost, da si posebno otroci prehladijo želodec zaradi uživanja premrzle hrane in pijače. Če bomo izbrali pravilno stopnjo hlajenja, bodo take nepravilike izginile. Potem se boste čudile, kako ste doslej sploh lahko izhajale brez hladilnika.

Majda

Solza matere

Vsa bridkost pekoča
se je v solzo zbrala,
ki jo mati je globoko
v srce skrila, pokopala.

V srcu pa je solza
precej zledenela,
ker jo bolečina težka,
mrzla je objela.

In nobeno sonce
več je ne otaja.
Le nasprotno še gostejša
megla z nje prihaja.

In to težko, težko solzo
prav do smrti bo nosila,
a potem za njo bo ena
govorila in prosila.

A., Francija



Pri spravljanju sena

Zagledal je bil glavo

Spominjam se prve svetovne vojne. Težko je bilo ne samo na bojiščih, ampak tudi doma, zlasti pri nas v Istri, kjer smo poleg vsega drugega doživljali tudi preganjanje. Narodna nestrpnost je prešla tudi na otroke. Oskrbnikova družina v gradu je bila zavedno slovenska in drugi so jo zaradi tega sovražili. Tudi med otroci ni bilo prijateljstva. Oskrbnikov Vanček ni bil strahopeten, vedel pa je, da proti množici drugih ne bo veliko opravil, ko je prišlo med otroke do boja. Predno je zbežal, je zagrabil nekaj kamenja, ga vrgel v napadalce ter se obrnil v grad po bregu navzgor. Pozneje je še večkrat zagrabil kamen na potu ter ga zagnal v otroke, ki so kričali za njim. Nekatere je celo zadel. Ob ostrem kamenju ranjen do krvavega, je stopil v grad. Kmalu za njim pa sta stopila v grad tudi dva orožnika in zatožila Vančka.

Vančka je moral soditi oče. Ko je Vanček stal med orožnikoma ter ga je oče izpraševal, kaj se je zgodilo, je trepetal. Povedal je, da so ga otroci napadli, ko se je vračal iz trgovine. Orožnika sta pripovedovala, da je neki otrok pobit na glavi in nekateri drugi, da imajo modre lise, ker jih je zadelo kamenje. Vanček je spet ponavljal, da so drugi začeli prvi, da se je on le branil, ko je bežal domov. Ne oče in ne orožnika nista opazila njegovih ran na nogah.

Oče je moral razsoditi. Vanček je bil tepen ter je moral iti eno uro klečat v temni hodnik, ki je vodil v razpadajoči grajski stolp, kamor že dolgo nihče več ni zahajal. Vanček je planil v jok, mati je prosila zanj, toda oče je ostal strog in neizpros.

Tako je Vanček klečal za vrati na hodniku. Oči so se polagoma navadile mraka. Vanček se je spomnil, da je bilo ob zimskih večerih, ko je divjala burja, slišati iz stolpa tožne glasove, kot da bi duše iskale pokoj in mir. Vančka je postalo strah. Dopovedoval si je, da je to le domišljija, a vendar ga je začel strah mučiti. Začel je misliti na to, kako bi zbežal. Nazaj ni mogel, ob stolpu je našel špranjo v podu, morda se bi mogel spustiti ob stolpu v klet in od tam ven, kjer bi našel druge pri igri. Ogla-

sila se mu je tudi vest in ga svarila, naj ne poskuša niti in da naj rajši vzdrži kazen, prosi očeta odpuščanja ter tako popravi, kar ni bilo prav. Vančku pa se je zdelo, da mu je oče napravil krivico ter da po nedolžnem trpi. Zato se je odločil, da bo poskusil uiti.

Pri vhodu v stolp je manjkala deska. Razmaknil je druge deske in se oprl na noge, da bi se spustil ob zidu. Prsti so ga zboleli. Zazdelo se mu je boljše, da bi se s hrbtom uprl v zid ter se tako počasi spustil navzdol.

Obrnil se je. Ko je iskal opore, se je ozrl skozi vrata v stolp in zagledal na robu belo glavo, ki se mu je nasmihala, vsaj tako se mu je zdelo. Kakor da bi ga angel varuh vabil k sebi, je mislil Vanček. Nič več ga ni bila volja, da bi plezal navzdol. Le kako priti spet nazaj na pod? Zid je bil vlažen, noge so ga bolele, boste pete so drsele po zidu, roke so bile še preslabe, da bi z njihovo pomočjo dvignil. V stiski je začel Vanček moliti. Pred njim je bila bela glava v stolpu. Kot da bi mu nekdo ukazal, je bilo, da se je obrnil in s strani in ranjenimi prsti uprl. Poskusil je, pa je deska zaškripala in se začela drobiti v njegovih rokah. Vančka se je lotil smrtni strah; prvič je pomislil, da se lahko ubije, ako pade navzdol. Zgubil je pogum, začel je klicati, toda nihče ga ni slišal. Ni se upal premakniti, da ne bi zdrknil v globino. V stolpu se je temnilo. Vanček je začel na glas moliti. Nato se je pomiril, se uprl z bolečimi prsti v steno in se pognal na trohnelo desko. Posrečilo se mu je. Spet je bil na trdnem podu. Pogledal je v stolp, da bi videl „angela varuha“, pa ni bilo tam nikogar več.

Ko je minila ura, ga je našla mati vsega v strahu in skoraj brez zavesti. „Mama,“ je blebetal, „angelčka sem videl...“

Šele drugega dne se je Vanček toliko zavedel, da je povedal, kaj se mu je primerilo v stolpu. Oče je takoj zabil z deskami vrata v stolp, kar pa Vančku ni bilo prav, saj bi rad spet videl angela varuha.

Otroci so verjeli Vančkovemu pripovedovanju. Mati je prižgala luč pred Marijino

podobo iz hvaležnosti, da se je sin rešil. Vendar ji ni bilo prav jasno, kaj je bilo z Vančkom, ki sicer ni nikdar lagal. Drugi so vse prisojali le Vančkovi domišljiji.

Med tem pa se je vojna črta vedno bolj bližala. Videli so letala, ki so bombardirala Reko, oče je moral k vojakom, ponoči so videli odsev izstrelkov s soške fronte.

Nekoč se je oglasil v gradu častnik ter želel splezati na stolp, da bi tam pripravil opazovališče. Mati mu je odsvetovala, češ, da se stolp že ruši. Vanček pa je dejal, da ga bo že angel varuh varoval. Mati z Vančkovimi besedami ni bila zadovoljna. Častnik pa je potrdil, da ima Vanček prav, poprosil je za svetilko, odstranil deske ter začel iskati stopnice v stolp. Le korak je naredil, deska se je vdala in častnik je padel v temno globino.

Mati je tedaj Vančka hitro poslala klicat vojake; naročila je, naj prinese vrvi in močne luči. Vančku vest ni dala miru in je zaklical v globino: „Gospod, ali ste še živi?“ Globoko pod seboj je začul glas: „Še sem živ, še, ali ne vem, če cel?“

Kmalu so prišli vojaki in spustili vrvi ter dvignili častnika spet na pod. Bil je ves umazan, kot bi padel na kup gnoja. Res je bilo nekaj takega v dnu stolpa, saj so leto za letom metali tja koruzne storže.

Vanček ni hotel verjeti, da je gnoj rešil častniku življenje. Kje je neki stal angel varuh?

Ko se je častnik očistil, se je vrnil v grad in vprašal Vančka, kaj neki je mislil, ko mu je pripovedoval, da ga bo varoval angel varuh.

Vanček mu je rad povedal svoj doživljaj. Ko je končal, je dejal častnik, da je tudi on videl neko belo glavo v stolpu. Ugotovil je, da je bil kot on tudi Vanček nekako ob sedmih zvečer v stolpu. Poklical je vojake, da so z žarometi razsvetlili ves stolp. Glej, visoko gori v steni je bila kamenita glava, ne sicer bela, saj je čas tudi na njej opravil svoje delo. Ko so še bolj ogledovali, so našli v steni malo odprtino, skozi katero so sončni žarki ob zatonu razsvetljevali glavo. Zato je Vanček tedaj, ko se je v steni obračal, zagledal glavo. Častnik se je v stolpu spomnil Vančkovih besed, ko je



Idila v Karavankah
Košutnikov turn (2095 m)

padel. Ozrl se je in videl tudi glavo nad seboj. Pognal se je k zidu ter vzdržal toliko časa, da so ga rešili. V gnoju bi sicer našel smrt.

Vančkova vera v angela varuha se je ob dogodku častnika samo še utrdila.

Ap

OD KDAJ...?

Pri raznih malenkostih, ki jih dnevno rabimo, ne vemo, kdaj so jih znašli. — Prvi **svinčnik** je iznašel Švicar Konrad Gesner leta 1565. — Namesto **gumija** so prej rabili krušne drobtine. Gumi je prvi uporabljal Anglež Priestley leta 1770. — **Gosja** peresa so rabili še do minulega stoletja pri pisanju, četudi so bila **kovinska pisalna peresa** znana že tristo let prej.

slovinci doma

V maju je nastal po slovenskih krajih potres, katerega središče je bilo pri Litiji. Sola v Smartnem je bila precej poškodovana, pa tudi druge hiše. Več ljudi je moralo tudi v bolnišnico zaradi zlomljenih reber, nog in rok. Štiri prijatelje v Ljubljani je presenetil potres ravno pri „praznovanju“. Ko se je miza pred njimi nevarno zamajala, so vsi štirje hkrati zgrabili za steklenico na mizi.

V mežiškem rudniku so prebili 8375 metrov dolgi vodni rov iz Mežice proti Prevaljem. Delo ni bilo lahko, ker so morali kopati tudi v trdo skalo. — Novomeško bolnišnico razširjajo. Imela bo 200 ležišč več kot doslej. — V Murski Soboti so odprli nov oddelek bolnišnice in sicer za bolezni ušes, grla in nosu. Oddelek ima 32 postelj.

Sredi aprila je podivjani vol, ki so ga v Radečah pri Zidanem mostu gnali v klavnico, napadel 36-letnega kolesarja in ga tako zdelal, da je čez nekaj ur v celjski bolnišnici umrl. — S sežanske železniške postaje se je odtrgalo 22 vagonov in se pomikalo v smeri proti Opčinam. Že na italijanski strani so se iztirili in prevrnili. Železniška proga ima tam hud padec. — 17. apr. se je pri Šoštanju iztiril tovorni vlak. Verjetno je počila os pri vagonu. Človeških žrtev k sreči ni bilo. — Prvomajski prazniki so zahtevali v Sloveniji 59 prometnih nesreč.

Sodišče v Kopru je obsodilo tihotapce, ki so tihotapili zlato iz Trsta v Zagreb, na zaporne kazni do 5 let.

Državi močno primanjkuje „deviz“, tuje denarja. Zato zelo pospešuje turizem. V okviru večje akcije za „izvabljanje denarja iz žepov tujcev“ so v Kobaridu prenovili hotel, v Bovcu so odprli nov alpski hotel, spet so odprli kraško jamo Vilenico pri Lokvah in olupšali vrsto drugih gostinskih podjetij. Tudi marsikatero kritiko smo brali na ta račun v dnevnikih časopisih.

Avgusta bodo v Železnikih na Gorenjskem priredili tekmo čipkaric. — Tudi letos je bil v juniju v Ljubljani mednarodni sejem „Alpe-Adria“, na katerih je razstavljalo okoli 150 slovenskih, avstrijskih in italijanskih industrijskih podjetij.

70 let obstoja praznuje letos Slovensko planinsko društvo. — Pri podiranju hiš na Gradišču v Ljubljani so odkrili razne žlice iz kosti, 30 bronastih rimskih novcev in

steklene ogrlice. — Dijaki šol v Murski Soboti zbirajo ornamentiko značilnih pomurskih vrat pri hišah. — Prof. Klaro Mizerit iz Tržiča pri Trstu je postal šef dirigentske filharmonije v Koblenzu v Nemčiji. Glasbene šole je obiskoval v Ljubljani in na Dunaju. — Pred dvema letoma so strokovnjaki slovenskega zavoda za spomeniško varstvo konservirali stolp rimskega tabora v Ajdovščini na Vipavskem.

Pomorski promet v Kopru in Piranu je spet močno porastel, tako da so spet načeli vprašanje gradnje železniške proge do pristanišča v slovenski Istri. — Novo avtomatsko telefonsko centralo so naredili v Murski Soboti. V Rakičanu pri Murski Soboti imajo novo igrišče, stadion.

V primeri z lanskim letom je letos v Sloveniji padlo število govedi za 7% (v zasebnem gospodarstvu za 8%, v družbenem pa za 3%).

Novega kandidata imamo Slovenci za svetnika poleg škofa Barage in škofa Slomška. V Zagrebu so namreč začeli škofijski proces za proglasitev blaženim frančiškanskega patra Vendelina Vošnjaka, rojenega 1861 v Konovem pri Velenju. Umrl je leta 1933 in je po splošnem mnenju dosegel herojsko stopnjo krščanske popolnosti. Pater je deloval večinoma na Hrvaškem. — V Stični se je izvršila blagoslovitev novega cisterijanskega opata p. Ašiča.

V Slavini pri Postojni se je zrušilo na tla reakcijsko letalo in pokopalo pod seboj dva pilota, tri hiše pa so zaradi tega zgorele in en gospodar v njih. — V Ljutomeru in Murski Soboti sta začeli obratovati avtomatični telefonski centrali. — V Središču ob Dravi so začeli graditi hleve za 2500 glav živine v okviru kmetijske zadruga.

24-letni ključavničar Danilo Drogenik je bil v Ljubljani obsojen na 7 let strogega zapore. Priznal je 34 vlomov in 14 velikih tatvin. V Celju pa so obsodili Stanka Pevca na 4 leta zapore tudi zaradi tatvin. Nazadnje je vlomil v zadrugo v Zrečah, odnesel milijon dinarjev in jih zakopal.

V Celju je bila razstava umetniških fotografij iz življenja lovcev in divjadi. V Celju je bil tudi velik festival mladinskih pevskih zborov.

Poleg vsega novega in zanimivega občuti človek, ko obišče domovino, tudi duhovno praznoto, ki vlada zlasti pri mladini, ki je že zrasla pod sedanjim režimom. Mladinski komunistični list „Mladina“ sam to ugotav-



Na Vnebohod, 23. maja letos, so Slovenci iz Porurja (Nemčija) poromali na Annaberg. Blizu 300 jih je bilo. Na sliki vidimo del udeležencev, obdanih z vrsto avtomobilov v parku pred romarsko cerkvijo.

lja (a rešiti problema ne zna) v eni zadnjih števil. Pripoveduje, da je sedelo pred sodnico „neka ljubka, po zadnji modi oblečena 17-letno dekle. ‚Kaj misliš, dekle?‘ jo je vprašala sodnica. Nedolžno in začudeno je ta pogledala: ‚Nič.‘ — ‚Kje si dobila to obleko?‘ ‚Neki direktor v Zagrebu mi jo je kupil.‘ — ‚Pa torbo?‘ — ‚Pa neki drugi direktor.‘ Spet je vprašala sodnica dekle, kaj misli o svojem življenju. Vprašujoče jo je dekle pogledala s svojimi lepimi očmi (in je vedela, da jih ima) ter rekla sodnici: ‚Gospa, koliko pa vi zaslužite na mesec?‘ Sodnica ji pove. Dekle se pomilovalno nasmehe in reče: ‚Toliko jaz zaslužim v dveh večerih...‘ Nato dostavlja časopis: ‚Kaj smo storili in kaj bomo storili zoper praznino v srcih mladih?‘ — ‚Praznoto v srcih je bilo lahko doseči, s čem drugim nadomestiti to, kar daje mlademu srcu vera, ne moreš.

V zadnjem času je v naši domovini strahotno naraslo število splavov, ki so jih še nedavno uradno opravičevali. Sicer se ni čuditi: kakor ni bilo sramu pred množičnim ubijanjem nasprotnikov komunizma po vojni, tako ni danes smisla za življenje otrok. Kljub temu pa se je našel nekdo in je pogumno zapisal v reviji „Perspektive“ v članku „Pomorjeni otroci“ tudi nekaj o „Milančkih, ki ne ležijo v belih krstah in ki ob njihovem vzglavju ni plošče in ni napisu „Tvoja neutolažljiva mamica“, o Milančkih, ki ležijo v blatu, gnoju in krvi, v

kanalih in jamah, brezoblični in pozabljeni, izročeni kruti smrti, ker niso bili — rentabilni.“ Nadalje pravi: „Poznali smo že od prej tega revolucionarja in smo vedeli, kaj vse je pripravljen žrtvovati za svoj avto in televizor: srečo, kulturo, lepoto, vzgojo svojih sinov in hčera. Nismo pa še vedeli tega, da je zmožen za dosego tega vzvišenega cilja pobijati celo lastne še ne rojene otroke.“ Prav pravi, ko ugotavlja: „Ideal ženske danes ni materinstvo — ideal ženske je spogledljiva frklja z golimi nogami. Ženska ima vrednost samo toliko časa, dokler je lahko predmet... reklame. Mi pa hočemo, da bi ženska bila več kot samo biološka-komercialna roba, samo objekt prodaje in ugodja. Hočemo, upamo in zahtevamo z vsemi močmi, naj ženska postane subjekt, svest si svoje ustvarjalnosti: menimo namreč, da nobeno ustvarjanje ni tako vzvišeno, tako božansko, tako nedotakljivo kot ustvarjanje novega človeka.“



Darujte v tiskovni sklad!

Ker z naročnino ni mogoče plačati vseh stroškov izdaje lista, vabimo vse prijatelje in prijateljice lista, da kaj darujejo še za „tiskovni sklad“ lista. Že vnaprej se vsem darovalcem lepo zahvaljujemo.



Prihodnja številka „Naše luči“ izide v začetku septembra.

Letošnji praznik slovenskih delavcev 1. MAJA V PORURJU

Že v navado je prešlo, da naši rojaki, ki delajo v nemški železarski in premogovni industriji na Westfalskem in ob Renu, skupno praznujejo delavski praznik 1. maja. Z veseljem tudi letos poročamo o tem praznovanju.

VISOKA UDELEŽBA

Letošnje prvomajske prireditve v Oberhausenu se je udeležilo blizu 600 slovenskih delavcev in delavk iz vseh mest Porurja. Ta visoka udeležba je dokaz, da naš človek na



*Po zemlji plaval vesne dih,
v grmovju slavček se glasil,
ko na razpotju zavasjo
sem zadnjič segla mu v roko...*

tujem potrebuje poštene domače družbe in ljubi vse, kar mu pomeni košček domovine v tujini. Za pošteno zabavo in domovinsko doživetje pa poskrbijo Mladostlovenci iz Oberhausena pri vsaki svoji prireditvi.



Kot en mož
so sodelavci in z
njimi vsi udeleženci
zaploskali
triglavski koračnici
ob koncu
kulturnega dela
prireditve.

KULTURNI DEL PRIREDITVE

Namen letošnje prvomajske prireditve ni bil le družabno srečanje naših rojakov, ki so šli zaradi nezadovoljivih gospodarskih razmer v domovini iskat dela in zaslužka v srce nemške industrije, v Porurje. Znano je, da delavci že od nekdaj praznujejo 1. maj kot svoj praznik in da je pred leti Cerkev postavila na 1. maj praznik sv. Jožefa, zavetnika delavcev. Prvomajska prireditve v Oberhausenu je zato v svojem kulturnem delu z nagovorom, s pesmimi in deklamacijami nakazala pot, po kateri naj hodi slovenski delavec na tujem, da bo ohranil pravo razmerje do svoje krščanske in slovenske matere in do okolja, v katerem živi.

KAKŠNA JE NAŠA POT?

V kratkih in jedrnatih stavkih je odrska slika ter beseda in pesem nastopajočih pokazala na tri realne, močne in pametne temelje, na katerih hočemo Slovenci na tujem graditi svojo bodočnost. V geslu izraženi se ti trije temelji glasijo:

**BOGU OTROCI — NARODU SINOVI
— NIKOMUR HLAPCI!**

Navdušeno ploskanje po vsaki točki sporeda smemo jemati kot dokaz, da se naši ljudje s to potjo strinjajo.



Kvartet iz Eisdena v Belgiji (Rogelj Vili, Globokar Milan, Kun Vinko in Globelnik Jože) je zastopal na prireditvi Slovence iz Belgije

*Slovenec sem, Slovenec sem,
to jasna pamet v glavi,
to v srcu blagi čut mi pravi...*



NASTOP NAJMLAJSIH

*Zadnja kaplja
mojega srca, to je
moja domovina...*

(Irena Vrbošek)

*Na planincah
sončece sije,
na planincah
lušno je...*

(Martin Frece)

ANGLIJA

Tako nam je bilo dolčas po „Naši luči“ v juniju, da smo imeli kar posebno izdajo, sedva le na štirih straneh. Bilo je več stvari, ki bravce po svetu ne bi zanimala, kot so razni obračuni za kapelo, „Naš dom“ v Londonu in hišo v Rochdale. Bilo je potrebno tudi povedati nekaj zadev glede romanja v Lurd, ki pa bo že minilo, ko boste to brali. Dne 16. junija smo imeli blagoslov zastave v Bedfordu, pripravljamo se na proslavo 1100-letnice prihoda sv. bratov Cirila in Metoda med Slovane. Tu pa moramo dodati, da bo koncert slovanskih cerkvenih pesmi v konventni dvorani samostana Holy Child Jesus, 11. Cavendish Square, London W.1. Ta kraj je zelo blizu Oxford Street in Spanish Palace-a. Koncert bo ob 8. zvečer 5. julija. Ker je tedaj prvi petek, bo sv. maša v naši kapeli že ob 6. zvečer.

Glavna cirilmetodijska proslava bo v nedeljo, 7. julija, ob 14.15 popoldne v francoski cerkvi, 5, Leicester Place, blizu podzemeljske postaje Leicester Square. V tej cerkvi smo imeli že v januarju skupno službo božjo. Govoril bo beloruski škof Sipovič, blagoslov bo dal ukrajinski eksarh Hornyak, maševal pa bo č. g. B. Makovec iz Rima. Podrobno bomo poročali o poteku v prihodnji številki. V „Našem domu“ bomo proslavili veliki slovanski jubilej v nedeljo, 14. julija, s sv. mašo ob 5. popoldan.

V posebni izdaji priloge „Naše luči“ smo omenili tudi skupno romanje v Walsingham,

ki je napovedano za nedeljo, 18. avgusta. Odšli bomo skupno ali z vlakom iz Londona ali z avtobusi iz Bedforda. Tam bomo imeli skupno mašo s petimi litanijami, udeležili pa se bomo tudi vseh drugih pobožnosti v kraju.

Srečno pot smo želeli Zverovim, ki so odšli 15. junija iz Anglije v Kanado, in Leskovčevim, ki so odpotovali 25. junija v Avstralijo. Dobrodošlico smo pa izrekli Šušterovičevim, ki so prišli z Kalifornije.

Pri Sv. Janezu Krstniku v Rochdale je bila krščena 19. maja Brigita Novak. Želimo ji, da bi rastla Bogu in staršem v radost in srečo. — V kraju Leih je bil blagoslovljen Budnarjev dom, kamor pa so se Budnarjevi že pred časom preselili. Imajo zelo lepo in jim naj bo dom v ponos, saj je uspeh lastnega dela.

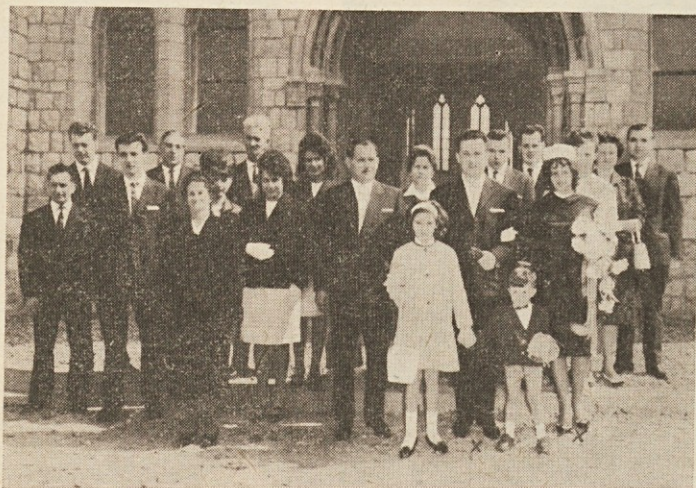
V posebni izdaji je omenjen tudi poziv za pomoč pri delu za beatifikacijo škofa Antona Martina Slomška, dalje za pomoč akademskemu domu „Korotan“ na Dunaju, obračuni naše darežljivosti, pa tudi zakaj še nimamo gospoda kaplana na Angleškem. Nekaj novic pa moramo prihraniti za prihodnjo „Našo luč“...

BELGIJA

Limburg — Liège

Slovinci v Eisdeni so se ves čas majnika zelo zvesto udeleževali šmarnic. Bog jih blagoslovi!

Prvo nedeljo v juniju je slov. društvo „Slomšek“ v Eisdeni počastilo naše mamice. G. Jurij Jakelj je za to priložnost z našo mladino pripravil lepo igrico in deklamacije.



Slika spet enega veselega dogodka med rojaki v Belgiji:

Po poroki Antona Cernute in Marije Berginc pri Liège-u.

Moški zbor je našim slavljenkam zapel venček narodnih pesmi. Go. Elizabeto Kerpač in go. Ano Virant je naša skupnost kot najstarejši materi posebej počastila s pesmijo, šopkom in deklamacijo. Ge. Maniji Šintler, roj. Lipovšek pa smo čestitali, ker je še vsa mladostna doživela svoj četrti rod. — Veselelo razpoloženje navzočih je društvo porabilo, da je po svojem predsedniku g. Revins-

G. Stanko Revinsček, predsednik slov. društva „Slomšek“ v Eisdenu v Belgiji, čestita rojaku Korelcu Alojziju ml., ki je postal stoti član društva in mu izroča skromno darilo.



šku čestitalo in izročilo skromen dar svojemu stotemu članu g. Alojzu Korelcu ml. — Ob potici in čaju so nato naše matere dalj časa ostale v domačem razgovoru.

V Blegnie je g. Anton Černuta popeljal pred oltar svojo nevesto, ki je pred kratkim dospela iz domovine, gdč. Marijo Berginc. — V Eisdenu je g. Andrej Kukovičič, delavni član odbora Društva sv. Barbare, sklenil zakonsko zvezo z gdč. Lizi Šnurer. — V Kortebos pa je g. Vinko Kun, bančni uradnik v Hasseltu in izredno požrtvovalni tajnik slov. društva „Slomšek“, odličen pevec in igralec, poročil gdč. Nano Thomas. Svojega zvestega sodelavca je „Slomšek“ počastil s slovensko pesmijo in skromnim darilom. Predsednik društva se mu je v imenu skupnosti zahvalil za sodelovanje ter se mu priporočil tudi za prihodnost. Ženin pa je svoje prijatelje povabil na zakusko in obljubil, da bo tudi odslej ostal zvest slovenski skupnosti. — Vsem omenjenim novoporočencem toplo čestitamo in želimo obilje božjega blagoslova.

V družini g. Franca Cesarja ml. iz Waterscheja, so dobili brhko dekllico, prvorojenko, ki je dobila pri sv. krstu ime Linda Marija. Toplo čestitamo!

Naši bolniki: V Genku se zdravijo g. Čop,

g. Mahnič, ga. Avsec in ga. Markovič. V Leutu je že dalj časa v bolniški oskrbi g. Martin Kos. Istotam se je g. Jurij Jakelj iz Eisdenu podvrgel lažji operaciji. V Lanaakenju je g. Anton Hočevan. G. Ivan Hozjan iz Retinne, ki je bil že pred meseci težko ranjen, še vedno ni ozdravel. O veselem dogodku v njegovi družini bomo poročali prihodnjič.

Naši pokojni: Zaradi prometne nesreče je izgubil življenje g. Karel Cvrle iz Vuchta. Zapušča ženo in otroka. Spominjajmo se ga v molitvi!

Opozarjamo na „Slomškov dan“, ki bo tretjo nedeljo v septembru t. l. v Eisdenu v Belgiji. Povabljeni so tuji govorniki. Naši pevoji, igralci in plesalci bodo spet pokazali, česa so sposobni. Napovedan je že obisk iz tujih držav. Podroben spored bo v septembrski številki „Naše luči“. Pridite! Povabite prijatelje!

V avgustu nikjer v Limburgu ne bo slovenske službe božje.

Charleroi-Mons-Bruxelles

V nedeljo, 28. aprila, smo imeli vsakoletno „Slovensko prireditve“ v dvorani „Familia“ v Gilly-Haies. Udeležba je bila večja kot prejšnja leta, znamenje, da ni še zamrla v nas ljubezen do slovenske besede. Zbralo se je nad 300 rojakov. Od teh je bilo seveda največ rojakov iz okolice Charleroi; iz Eisdenu dva avtobusa, nekaj posameznikov iz Bruslja in Tournai. Rokaji iz okolice Monsa (Borinaže) so bili tudi častno zastopani, saj jih je prišlo s skupnim avtobusom čez 50, kolikor jih do sedaj še nikdar ni bilo.



To so igralci Dramskega odseka „Fr. Sal. Finžgar“ iz Charleroi v Belgiji, ki so uprizorili 28. aprila veseloigro „Detektiv Megla“. Od leve na desno: Franc Plešnik, Ivan Alif, Ivanka Janežič, Jože Bizjak, Angelca Trošt, Ivan Kodeh (režiser), Vili Kotnik, Franc Rušt in Lojzko Krajnc.

Po otvoritvenih besedah Jožeta Bizjaka je slovenski zbor „Jadran“ zapel venček slovenskih narodnih pesmi pod vodstvom Ivana Kodeha. Nato je nekaj najmlajših deklamiralo (Erika Bizjak, Pavlica in Štefan Hadner, Rozilka Kotnik) razne pesmi, mala Karla Zrinski je pa celo zapela. Nastop naših najmlajših je vedno ganljiv. — Glavna točka programa je bila veseloigra v 3 dejanjih „Detektiv Megla“, ki jo je pod vodstvom režiserja Ivana Kodeha priredil Dramski odsek iz Charleroi „Franc Sal. Finžgar“. V igro so se vsi igralci lepo vživeli, posebno pa Franc Rušt v vlogi župana Andrejca. Vsem je igra ugajala in so se od srca nasmejali. Vendar pa ostane po mnenju mnogih še vedno lanska igra „Glavni dobitke“ za doslej najboljše prikazano igro na področju Charleroi.

Po igri je bila „prosta zabava“ s sodelovanjem „Oberbayern-orkestra“ iz Fleurus. Vmes sta igrala tudi naša „stara“ harmonikarja Viktor Janežič in Ivan Omerzu, ki sta žela še poseben uspeh. — Vsem, ki so kakorkoli pripomogli k res uspehi prireditvi, velja iskrena zahvala vseh navzočih.

Večje število rojakov se je tudi letos udeležilo „šmarnične pobožnosti“ pri Fatimski Mariji v Pironchamps v nedeljo, 19. maja.

28. aprila je nepričakovano umrl g. Rafael Murovec iz Farcienes. Dalj časa je bolehal in se lepo pripravil na srečanje z Bogom. Za velikonočne praznike je sprejel sv. zakramente. Pokojni se je rodil leta 1902 v Lokovcu pri Kanalu (Goriška). Leta 1926 je prišel v Belgijo, kjer je skozi 18 let delal v rudniku. Leta 1945 je dobil težko zaslužen po-

kojnino. Bil je živahnega značaja, skrben družinski oče, vesten delavec, zaveden Slovenec. Njegovi ženi Irmii Provedello, 4 otrokom in bratu Filipu, ki živi v Chatelaineau, naše iskreno sožalje. Naj počiva v miru!

Naknadno sporočamo, da je 30. januarja t. l. umrl g. Jože Ogorevec, doma od Krškega na Dol., ki je prišel sem iz Trsta in je več let preživel v Home St. Joseph v Namur. Dočkal je lepo starost 85 let.

V družini Lojze Komac in Beatrice Blondia iz Cuesmes se je 16. marca rodila hčerkica-prvorojenka. Čestitamo!

Od marca naprej je v Home Corbisier v Lodelinsart ga. Amalija Martinšek iz Dampremy, ki jo je pred letom zadel delni mrtvoud. Želimo ji zboljšanja. — Lažji operaciji se je znova podvrgla ga. Terezija Korene iz Lodelinsart; sedaj je že doma.

FRANCIJA

Pas-de-Calais

Materinski praznik so matere obhajale v krogu svojih družin zadnjo nedeljo v majniku. V Sallaumines smo napravili skupno proslavo za materinski in očetovski dan 9. junija z lepo uspelo akademijo. Otroci Slovenskega tečaja so materam izrekli voščila. G. direktor slovenskih misij iz Pariza, Nace Čretnik, je pozdravil matere in očete in se v toplih besedah spomnil predragega nam sv. očeta Janeza XXIII. Igralska skupina je zaigrala zelo lepo uspelo igro „Trije tički“. Cerkevni pevski zbor pa je zapel nekaj na-

rodnih. Vsem, ki so pri proslavi sodelovali, priručna zahvala!

V Bruay je bila proslava 16. junija z občuteno podanim prizorom „Materina srca“, s petjem malih in cerkvenega zbora. Občinstvo se Društvu sv. Barbare za proslavo lepo zahvaljuje.

Bruay je doživel 9. junija dan slovesnega obhajila Monike Borišek in Ane Marije Kolenc. Slovesnost je vodil č. g. Nace Čretnik iz Pariza.

Med počitnicami skupna slovenska služba božja odpade. Maše so po navadnem redu le 7. julija, 11. avgusta, 15. avgusta (skupno romanje na Loretto) in 22. septembra. Od tedaj naprej pa bo zopet redna služba božja vsako nedeljo: ob 8. uri v Liévinu, ob 10. uri v Mericourt-Mines, ob 13. uri v Bruay. Slovenske vernike lepo vabimo, naj se pridno udeležujejo službe božje, kjer koli so na počitnicah, doma ali v drugih krajih.

Dne 21. julija in 15. septembra je napovedan izlet v Belgijo. Vršil se bo, ako bo zadosti priglasencev.

Krščeni so bili: 16. junija Katarina Zorko in Martina Žizek; 30. junija Remigij Lozowski. — Poročili pa so se: 2. marca Ljudmila Sikovšek s Fernandom Zicho; 15. aprila Elizabeta Sikošek z Joel Benalouane. — Vsem čestitamo in želimo, naj jih spremlja božji blagoslov.

Umrli: 18. aprila 1963 nas je zadela težka izguba. Rojak **Jože Korenšek** nas je po daljšem bolehanju zapustil. Pokojni je bil zvest naročnik in raznaševalec „Naše luči“ na Fosse 4 v Lensu. Ogromna udeležba rojakov in domačinov je pričala, kako priljubljen je bil povsod zaradi svojega blagega značaja. Bil je star 62 let, rojen v Borovkah pri Povšenku. Ženi in 5 otrokom izrekamo krščansko sožalje. — Dne 24. aprila je v Arrasu v bolnišnici umrl **Alojzij Jakob Tošič** in sicer na posledicah rudarske bolezni, star 45 let. Zapušča ženo in 3 otroke. — Naj se oba rojaka spočijeta v Bogu!



† Rojak Jože Korenšek

Pariz

V mesecu juliju in avgustu bomo imeli sveto mašo ob **šestih** popoldne (kapela Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6 — métro: Sèvres-Babylone). Sv. mašo bomo imeli tudi na praznik Marijinega Vnebovzetja, 15. avgusta. — S 1. septembrom začnemo sveto mašo zopet ob **petih** popoldne.

Slovenska pisarna (7 rue Gutenberg, pritličje levo, Pariz 15, métro: Charles-Michels) je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne. Tel. BLOmet 89-93.

Poročil se je Franc Loparec, doma iz Tančegore. Pred oltar je popeljal Alojzijo Gimenez iz Barcelone. Čestitamo!

Krščeni so bili: Marija Vukman, hčerka Imreta Vukmana in Karoline Poklar (botrovala sta Franc in Ema Uljan), Gina Alojzija Jelenič, hčerka Sergija Jelenič in Vide Tomažič (botrovala sta Franc Jelenič in Majda Tomažič), Izabela Trokšar, hčerka Franca Trokšar in Anice Režonja (botrovala: Jean Laslo in Cveta Felkonja), Vesna Vera Kocjančič, hčerka Nazarija Kocjančič in Olge Maurin (botra Justin in Marija Kocjančič).

Igra — Prvo nedeljo v maju so nam naši igralci pripravili lep popoldan s svojo igro „Micki je treba moža“. Vsi igralci: gospa Minka Jevšek-Micka, Pavel Kastelic-Matevž, Marica Jaklin-Urša, Franc Furlani-Janez, Friderik Rosič-Koren, Feliks Bizjan-Nacek, gospa Furlani-Naclja, Franja Zajc-Replja, so se potrudili, da so kar najboljše rešili svoje vloge. Vsem se za njihovo požrtvovalnost toplo zahvaljujemo, kakor seveda tudi režiserju, šepetalki in vsem drugim, ki so sodelovali pri prireditvi (kjer zaslužita našo posebno zahvalo naš blagajnik Jože Boštjančič in Ciril Guštin, ki je prireditev odprl s pozdravnim nagovorom). Želimo, da bi zopet kmalu kaj pripravili. — Ob isti priložnosti je dekliški krožek organiziral tombolo v korist naših duhovnikov, ki se za pozornost organizatorjem in darovalcem prav iskreno zahvaljujejo.

Izlet — Na binkoštni ponedeljek je Društvo Slovencev v Parizu organiziralo izlet h gradovom v dolini Loire. Čeprav je lilo, ko smo odhajali iz Pariza, se je sonce že prikazalo, ko smo prišli v Orléans, kjer smo imeli v katedrali mašo za papeža Janeza XXIII., ki je takrat še visel med življenjem in smrtjo, in za potrebe sv. Cerkve. Podrobno smo si pogledali gradova v Chambord in Amboise, mimogrede pa gradova Chenonceaux in Blois, v zadnjem mestu smo si ogledali tudi krasno moderno baziliko Notre-Dame de la Trinité.

Na povratku domov smo zvedeli za papeževo smrt in smo skupaj molili za pokoj njegove duše. Dolga pot nas je sicer malo utrudila, bili smo pa cel dan židane volje in smo se pozno zvečer vrnili v Pariz v morju avtomobilov. Vsi smo bili zadovoljni, tudi naši gostje: imeli smo med sabo po enega zastopnika iz Češke, Hrvatske, Madžarske, Nemčije, Srbije, da seveda ne pozabimo naših francoskih prijateljev, ki so pa že skoro postali Slovenci! Z lepimi spomini že mislimo na jesenski izlet.

Opozorilo — Dogaja se, da nepoznane osebe prihajajo k našim ljudem in iščejo pri njih razne podatke, pa zraven navajajo, češ da jih je poslal ta ali oni izseljenski duhovnik. Na pristojnem mestu smo glede tega dobili naslednji odgovor: Če kateri naših duhovnikov koga pošlje h komu, tega o tem prej ali osebno obvesti ali pa da obiskovalcu spremno pismo. V vsakem drugem primeru pa je previdnost na mestu, zlasti še takrat, ko razni nepoznanci skušajo z lažnimi vestmi delati razpor med nami. Kdor v poštene namene išče kake informacije, naj se obrne direktno na naše duhovnike, ki mu bodo radi postregli; kdor pa med nami misli delati razdor, naj se kar hitro vrne tja, odkoder je bil poslan!

Seine-et-Oise

Argenteuil — Marija Brezavšček iz Jelšan se je 25. 5. poročila z Marijem Sibilia. Vse najboljše!

Blanc-Mesnil — Na praznik Vnebohoda sta bila krščena Patrick in Marie-José Žgajnar, otroka Toneta Žgajnar.

Versailles — Ob navzočnosti kneginje Olge, bivšega italjanskega kralja Umberta, številnih zastopnikov evropskih vladarskih družin, kakor tudi belgijskega poslanika v Parizu, sta bila 20. aprila v Versaillesu krščena princ Sergij in princesinja Helena, otroka princa Aleksandra (sina kneza Pavla in kneginje Olge) in princesinje Marije Pije, hčerke bivšega italijanskega kralja. Princ Sergiju sta botrovala Umberto sin Viktor in belgijska princesa Lilijana, princesi Heleni pa Lidija, vojvodinja iz Pistoje, in danski grof Valdemar Rosenborg. Krstne obrede je ob asistenci g. Lavriča in krajevnega francoskega dekana opravil g. Čretnik.

Chelles (Seine-et-Marne) — Ivanka Tibaut s Hotize se je 27. aprila poročila z Bernardom Magnier, Elizabeta Gjerkeš pa 8. junija z Bernardom Oudille. Vsem naše iskrene čestitke!

Chevregny (Aisne) — 1. junija sta se poročila Danica Južnič in Arpad Veren. Obilo sreče!

Chateauroux (Indre) — V nedeljo, 12. 5. je bila po slovenski maši krščena Marija Terezija Gerič, hči Slavka Gerič s Hotize in Marije Mertuk iz Odrancev. Botrovala sta Matija in Marija Horvat.

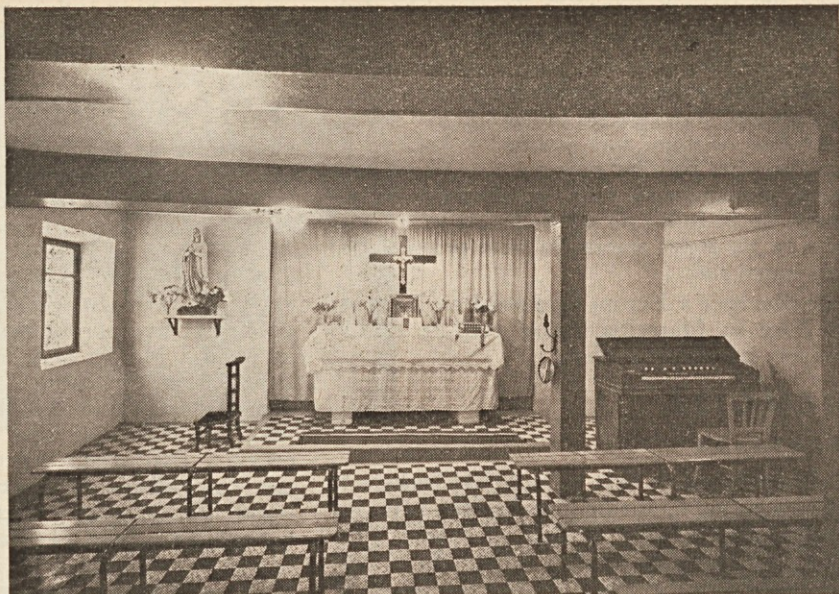
La Machine (Nièvre) — Sveta maša za Slovence bo v nedeljo, 7. julija. Darovana bo za zakonca Mesarič, ki bosta takrat praznovala obletnico svoje poroke.

St. Domet (Creuse) — 15. junija sta v zakramentu svetega zakona sklenila svoji življenj-



Rojaki iz okolice Cité Behren
(Moselle) v Franciji.

Notranjščina
naše kapele v
Nici ob Azurni
obali v Franciji



ski poti Matija Horvat iz Velike Polane in Marija Ošljaj iz Filovcev. Mnogo sreče!

Normandija — Slovenci se bomo zbrali k sveti maši v nedeljo, 14. julija, v Haye-St. Silvestre. Maša bo za pokojnega Franca Zakojč.

Ob Luksemburgu

Nismo še mogli poročati, da je v marcu umrl **g. Makuc** iz Audun-le-Tiche; v začetku maja pa smo zvedeli za smrt **g. Pajtlerja**, stanujočega na Trieux (Meurthe et Moselle). Gospod, daj jima večni pokoj!

28. aprila sta si obljubila pred oltarjem v Filliers dosmrtno zvestobo v zakramentu sv. zakona Janez Leban in Silva Rutar, doma s Tolminskega. Čestitamo jima in želimo obilo sreče.

Iz vzhodne Lotaringije

Na cvetno nedeljo je prišel v Cité Behren msgr. Grims, da smo imeli priložnost opraviti svojo krščansko velikonočno dolžnost. V kapeli smo prav lepo peli naše slovenske pesmi. Spet smo se zbrali potem v nedeljo, 26. maja k majniški pobožnosti. Tokrat smo tudi proslavili god in sicer smo v Cité II imeli lep spored čestitanja. Tudi okrepčali smo se in med seboj po domače razgovorili. Gospod monsignor je bil zelo vesel lepe udeležbe in dobrih src naših rojakov. Tudi tukajšnji župnik g. Didelon se je tega slavlja z veseljem udeležil. Bog daj g. monsignorju zdravja in blagoslova! — M. Ch.

Nica

Lansko leto konec februarja meseca smo začeli podirati stare stene zapuščenega skladišča. Bilo je kakor v listnjaku. Sedem velikih tovornjakov nesnage in ostankov sten so odpeljali... Naši begunci sami so prihajali po dnevnem delu pri raznih gospodarjih — kjer in koder je pač kdo delal — ter tja do desetih v noč mesece in mesece delali na tem, da bi si ustvarili naše domače središče. Na binškošni ponedeljek lanskega leta 1962 smo se tam potem zbrali k blagoslovitvi prostorov. Niso bili še dokončno gotovi in še je bilo treba od lani do danes še marsikaj napraviti. Pa smo z veseljem delali, kakor je pač kdo le mogel.

Sedaj vidite našo kapelico na sliki v vsej lepoti pred sabo. Morda jo bomo še kaj oplešali. Oltar je preprost. Sredi njega lep tabernakelj, naše največje bogastvo. Tudi kip Lurške Matere božje imamo. Harmonij smo tudi nabavili. Vsako nedeljo ob desetih dopoldne nam naš Tone — ki ga pač vse pozna kot zares možakarja — orgla. Ena največjih želja je sedaj še pevski zbor. Upajmo pa, da ga bomo polagoma tudi spravili skupaj.

S sliko o ostalih naših prostorih vam bomo postregli kdaj drugič. Moramo jih še malo urediti. Skozi naš dom je šlo od prvega januarja do sedaj že blizu 70 oseb, ki so bile deležne pomoči. V tem času smo razdelili okrog 350 obrokov brezplačne hrane in izdali

nad 400 osebnih prenočišč. To je velika skrb. Bog sam nam pomaga zmagovati jo.

Č. g. Čretnik iz Pariza nam v marsičem pomaga. Naj mu še tu izrečemo zahvalo! In pater Jakob? Kdo ga ne pozna! Pravi vedno: „Kolikor morem, pač storim, v kolikor ne morem, pa pač ne morem...“ Včasih mu malo ponagajamo, toda on nikomur ne zameni. Če bi tolkli po njem, bi „zacvilil“, potem se pa zopet smejal in nam pravil: „Šaj vas imam rad...“

Vse Slovence v Evropi lepo pozdravljamo vsi iz Nice in Marseilla kakor tudi iz ostalih krajev na Azurni obali.

NEMČIJA

Bavarska

V **Rosenheimu** je bila v župnijski cerkvi sv. Nikolaja dne 6. aprila 1963 **krščena** hčerkica prvorojenka staršev Franca in Ivanke Pezdir, mala Daniela. Staršem želimo, da bi svojo ljubljenko prav vzgajali, hčerkici pa, da bi zrastle v verno in pošteno slovensko dekle!

V **Münchenu** je dne 24. aprila nenadoma **umrla** gospa Pavla Draxler, ki je bila vse-skozi zavedna in verna Slovenka. S svojim možem, ki je Nemec, je redno obiskovala slovensko službo božjo v Münchenu. Imela je raka na želodcu. V nekaj dneh je umrla. Naj ji bo ljubi Bog milostljiv sodnik!

Po tej žalostni novici pa še eno veselo! Na binkošno soboto, **dne 1. junija**, je naš rojak Jože Matjašič popeljal pred oltar nevesto Friedhildo Lindlacher. **Poroka** je bila v lepi božjepotni cerkvi v Reitenu pri Schlechingu. — Mladoporočencema želimo iz vse-

ga srca, da bi se ljubila in si ostala zvesta do smrti! Naj ju božji blagoslov spremlja na skupni poti!

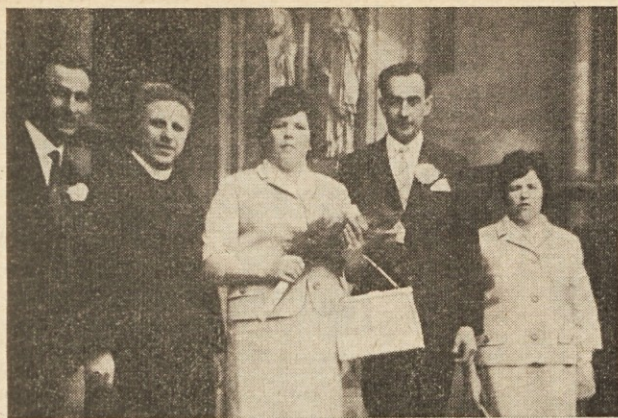
Baden-Württemberg

Poroka se za poroko vrsti... Na belo nedeljo sta se v župni cerkvi v Nagoldu poročila Metod Dežman iz Lesc in Angela Žlindra iz Sodražice; dne 16. maja v župni cerkvi Marienkirche v Stuttgartu Franc Mihelič in Zofija Kaloh, oba iz Maribora; dne 17. maja sta bili v podružni cerkvi Rohrdorf pri Nagoldu kar dve poroki hkrati: Franc Križman in Marija Modic, oba iz župnije Struge na Dolenjskem, ter Albin Zalar iz župnije Videm-Dobrepolje in Marija Kužnik iz Mahovnika pri Kočevju; dne 18. maja v župni cerkvi v Esslingenu Vincenc Vicman in Marija Želj, oba iz Jarenine, severno od Maribora; dne 25. maja v cerkvi Marienkirche v Stuttgartu Jožef Škorjanc iz Rogaške Slatine in Anica Rome iz Št. Ruperta na Dolenjskem. — Naj Bog nakloni vsem našim mladim parom mnogo let srečnega, predvsem pa zglednega krščanskega skupnega življenja!

Za binkošno nedeljo se nas je rojakov kar za devet avtomobilov odzvalo povabilu č. g. dr. Zdešarja, da smo se podali v daljni München, se tam združili z ondotnimi sorojaki pri slovenski sv. maši, pri lepem domačem petju v cerkvi in potem v dvorani. Večer v dvorani je bil zelo pester: kvartet naših vrlih fantov iz Stammheima pri Calwu, solo s kitaro, harmonika, pa celo nastop s harmoniko dveh deklic iz Münchena poizkus kulturne telme z nagradami in seveda tudi ples.



„Zakonca Tončka in Helga Pirnat iz Augsburga s svojimi otroci Tončkom, Martino, Sabino in Mihaelo. Vsi so prav pridni in radi ubogajo. Martina pravi, da se bo zelo rada učila katekizma, ko bo začela hoditi v šolo.“



Po poročnem obredu Jožeta škorjanca in
Anice Rome v Stuttgartu v Nemčiji dne
25. maja 1963.

Tja grede so se vsi naši avtomobili že v dopoldanjih urah zbrali v Dachauu, g. Franc Šeškar pa nam je prišel naproti iz Münchena. Vedeli smo, da je bil med nekdanjimi interniranci v Dachauu tudi on, da je doživel vse grozote tega zloglasnega taborišča, in zato smo ga prosili, naj pride in nam o tem kaj pove. Z zanimanjem in sočutjem smo sledili njegovi besedi in smo mu prav hvaležni za njegov trud. Pozno ponoči nas je čakala dolga pot domov, katere se pa nismo ustrašili, saj smo bili sveži od mnogo lepih vtisov in spominov. Najlepša hvala našim zares požrtvovalnim rojakom in rojakinjam!

Za romanje v Lurd se nas je priglasilo 15; od teh je bilo 7 že lani na romanju v Rimu. Tudi to je lep pojav, znak verskega idealizma naših mladih rojakov.

Porurje

Pomlad prinaša naraščaj. To velja tudi za Porurje, ki drugače prepušča le malo sonca med zaprašene ulice industrijskih krajev. Aprila meseca sta dobila v Bergneustadtu sinka Martina Grebenc Jože in Marija, v Meerbecku pa smo krstili Andreja Luskovec, sinka Jožefa in Dragice. V maju so prihajale na svet poleg enega fanta same deklice. V Essenu smo v maju krstili kar dve Brigiti: ena je hčerka Antona in Marije Frančič, druga pa Alojza in Marije Gaber. Prekmurca Karel in Fančiška Šarkanj sta dobila prvo-rojenko Manuelo, ki sta je nadvse vesela. Prav tako v Essenu je razveselil v maju Ivana in Marijo Brillej sinko Peter. Družina Jonke iz Osterfelda je tudi nadvse srečna, da ni ostala pri sinku edincu. V nedeljo, 12. maja, so namreč krstili hčerko Brigito.



Poročna slika rojakov, poročnih v Stuttgartu v Nemčiji dne
16. 5. 1963: Franc Mihelič in Zo-
fija Kaloh.

V Sterkrade (Porurje) je že stara navada, da po velikonočni maši deli par v narodni noši pirhe. Kdor seveda prepozno pride, jih ne dobi več!



Glede porok pa moramo takole reči: ne bo jih še konec! V zadnjem času so se zopet štirje pari odločili za skupno življenjsko pot. Anica Šerbec, doma iz Malega Kamna pri Senovem, in Viktorija Slivšek iz Brestanice, sta bili že dolgo zvesti prijateljici. Skupaj sta delali v največjemu hotelu v Essenu, v Handelshofu, dalj časa. Predlanskim sta odšli v Wuppertal, kjer sta skupaj stanovali in tudi v isti tovarni skupaj delali. Ni se torej čuditi, da sta šli tudi skupaj pred poročni oltar. Anica Šerbec je poročila Franceta Hriberšek iz Maribora, Viktorija Slivšek pa je vzela za moža Janeza Petriča iz Gradišča pri Ljubljani. Poroča in poročno slavlje je bilo 27. aprila v Altenessenu. V Oberhausenu sta

20. aprila praznovalo poroko Mirko Furman, rojen v Slovenski Bistrici, in Erika Duitisch, rojena v Oberhausenu, v Würselenu pri Aachenu pa 4. maja Jožef Weissenbach iz Prelske pri Velenju in Stanislava Sušelj iz župnije Košana na Krasu. Vsem novoporočencem iskrene čestitke!

Tudi tole je vredno poročati: Na vnebohod, 23. maja, smo porurski Slovenci prvičkrat poromali na čudovito lepo božjo pot Annaberg na Westfalskem. Na majhni vzpetini leži cerkvena, posvečena Marijini materi, sveti Ani, obdana z lepim parkom. Kraj je res čisto podoben kaki slovenski božji poti. Čeprav se je vreme zjutraj malo kujalo, se nas je ob štirih popoldne tam zbralo blizu 300



„Jaz pa grem na zeleno travco trgat rožce za mojo mamco...“ (Materinska nedelja v Porurju).

oseb k majniški pobožnosti s sv. mašo in petimi litanijami. „Kako ste prišli tja?“ bo morda kdo vprašal. No, odgovor ni težak. V parku pred cerkvico je stalo nekaj nad 40 avtomobilov, last naših rojakov, raztresenih po Porurju. Slovenci iz Castrop Rauxela so se tudi to pot dobro znašli: prišli so s posebnim avtobusom vsi, stari in mladi. Ti se res znajo organizirati in držijo skupaj! Če bi bili s pobožnostjo začeli kako uro ali dve pozneje, bi nas bilo še kak ducat več. Ta in oni je namreč imel smolo in ni mogel najti annaberške cerkvice, ker stoji sredi gozda. Tako smo že zapuščali cerkev, ko so zamudniki šele prišli. V tolažbo jim le rečemo: fantje, še bomo živeli in še obiskali Annaberg!

Med rojaki je veliko zanimanje za Sveto deželo, odkar jo je obiskal njihov duhovnik g.

Poroke: V Oskarströmu so si obljubili trajno zvestbo v katoliški cerkvi dne 27. marca Franc Hulič iz Tišine v Prekmurju in Marija Miholič iz Murske Sobote; dne 23. februarja pa Ivan Župc iz Iga pri Ljubljani in Marija Sokač iz Koprivnice na Hrvaškem, oboji stanujejo v Halmstadu. V Malmö sta storila isti važen korak pred Gospodom Ciril Kralj iz Desnjak pri Ljutomeru in Tončka Blagovič iz Lahoncev pri istem Ljutomeru, in sicer dne 16. februarja. Za priče sta jima bila g. Franc Prša iz Prekmurja in g. Jože Habjanič iz Moškanjcev pri Ptujju. — Vsem želimo mnogo sreče in da bi jih božji blagoslov spremljal skozi vse življenje.

Krsti: V Oskarströmu je bil krščen dne 27. januarja Aldo Rupnik, sin Franca, iz Črnega vrha pri Idriji, in Marije, z otoka Cresca; v maju pa Viktor Balkovec, sin Franca, iz

Kadar se srečajo Slovenci iz Kölna (kakor tukaj po maši na belo nedeljo letos), so židane volje!



Turk letos meseca marca. Ker vedo, da bodo šli sami težko na tako dolgo pot, hočejo videti vsaj slike, ki jih sedaj kaže po raznih krajih Porurja. Do sedaj so bila skioptična predavanja o Palestini v Bergneustadtu (11. maja), v Hildenu (12. maja) in v Alsdorfu (26. maja). V Hildenu in v Alsdorfu je bila udeležba nepričakovano velika.

ŠVEDSKA

Tukaj nas ni toliko kot v drugih evropskih deželah, toda večinoma smo mladi ljudje, zato je razumljivo, da poroke ne manjkajo in da tudi krsti niso redka reč. Tudi tokrat jih navajamo nekaj. Če je kateri izpadel, je zato, ker poročevalec ni zanj zvedel pravi čas in bo drugič popravil, oziroma dodal.

Preloke v Beli Krajini, in Angele Čemas, iz Zilja, prav tako v Beli Krajini. V Halmstadu je bil dne 10. februarja krščen Danilo Komac, sin Marjana, iz Srpence, in Adriane, od Sv. Petra v Isfri. V Malmö je bil krščen dne 12. maja Robert Iskra, sin Jožefa, iz Sušaka pri Ilirski Bistnici, in Marije, iz Zabič prav tam. Botri so bili: g. Jože Habjanič, iz Moškanjcev pri Ptujju, in njegova soproga ga. Albina, iz Slivnice pri Mariboru. V Lessebo je bil dne 19. maja krščen Zlatko Straus, sin Ruperta in Antonije, oba iz Selnice ob Muri. — Vsem novokrščencem želimo vse dobro v življenju, zlasti da bi bili vedno dobni katoličani in v veselje svojim staršem!

Mnogi imate avtomobil, kar na Švedskem ni nič izrednega. Pogosto je zaradi velikih

razdalj avto zelo potrebna reč, gotovo pa je koristen za razvedrilo ob nedeljah in praznikih. Mnogi, zlasti družine, se ob praznikih popeljejo ven iz mest v prelepo švedsko naravo, kjer preživijo skupaj nekaj ur, kar je prav, ker se preko tedna le malo vidijo, zlasti če delajo ob različnih urah. Drugi gredo z avti na obiske k svojim prijateljem in znancem, kar je tudi zelo prav. Toda še lepše in prav bi bilo ter je tudi nujno potrebno, da te izlete in obiske spravite v sklad z dolžnostjo nedeljske svete maše. Vsem na Švedskem prilagamo list z naslovi švedskih cerkva in kapel ter ure, kdaj so ob nedeljah svete maše. Seveda nima povsod v teh krajih slovenski duhovnik službe božje! — Drugič bomo objavili tudi naslove v drugih krajih, kjer ni kapel ne cerkva in je sveta maša v kakem drugem lokalu. Seznam spravite, ker vam bo koristil, če se preselite ali za primer poroke in krsta. Program in urnik vaših nedeljskih izletov in obiskov bo gotovo lahko spraviti v sklad z urami in kraji, kjer je sveta maša. Poskusite in boste videli, da gre. Tako vam bo nedelja prinesla tudi dušno korist. Pa tudi kadar ne greste ravno na izlet ali na obisk, vam lahko vaš avto služi za prevozno sredstvo v vam najbližji kraj, kjer je sveta maša...

Vaš slovenski duhovnik bo v mesecu juliju od 12. do 31. v Norrköpingu, Skolgatan 14. Če mu kdo misli v tem času pisati, naj piše tja! Tisti pa, ki so tam okrog doma in bi hoteli z njim govoriti, imajo takrat lepo priložnost, ker jim je v Malmö daleč. — Kdor hoče naročiti kake knjige ali molitvenike, more to pisati na njegov običajni naslov: Joseph FLIS, Lilla Kvarngatan 9, MALMO. Lahko pa take reči dobite ali pa naročite tudi pri: Pater Joseph BENČIK, Kristianagatan 17, VASTERAS.

NIZOZEMSKA

V lepem številu so se rojaki v majniku udeleževali šmarnic pri Maniji Pomagaj v Heerlenu.

Društvo sv. Barbare iz Heerlerheide je 4. nedeljo v majniku pohitelo v cvetočo naravo. Bilo je prav lepo. — „Zvon“ iz Heerlerheide pa je 2. nedeljo v juniju imel svoj izlet. Tudi ti so imeli srečo z vremenom. Naši pevci se ob takih priložnostih znajo res lepo zabavati.

Med rojaki iz domovine smo imeli 11. maja v Heerlenu prav lep večer. Moški zbor „Zarja“ iz Trbovelj nam je pod vodstvom g. Jožeta Škrinjarja ubrano zapel vrsto pesmi.



Vedno nasmejani Dani Bohanec iz Heerlerheide na Nizozemskem, ki je pri avtomobilski nesreči 24. 4. letos izgubil svoje mlado življenje.

Všech nam je bil posebno drugi del njihovega nastopa, ker je bil bolj slovenski in nam torej bližji. Visoko kvaliteto so pokazali tudi vsi trije orkestri, a naši ljudje so z iskrenim navdušenjem sprejeli predvsem nastop orkestra, ki je zaigral venček veselih in poskočnih.

G. Oton Januš iz Hoensbroeka je sklenil zakonsko zvezo z gđc. Elso Virc. Čestitamo in želimo obilje božjega blagoslova.

Ge. Železnik iz Hoensbroeka se je zdravje obrnilo na bolje. Tudi g. Deželak iz Brunssuma in ga. Žohar iz Hoensbroeka sta mogla zapustiti bolnico.

Boleče je med nami odjeknila vest o avtomobilski nesreči, v kateri je izgubil življenje 14 in pol letni Danijel Bohanec iz Heerlerheide. Kdor je poznal pokojnega Danijela, si more misliti, kakšen udarec je bila njegova nenadna smrt za skrbne starše, brata in sestro. Bil je vedno nasmejan, ubogljiv in delaven. Solze užalostčenih staršev more blažiti le krščansko upanje: „Ko nas žalosti gotova usoda smrti, nas tolaži obljuba prihodnje nesmrtnosti. Zakaj tvojim vernikom, Gospod, se življenje SPREMENI, ne pa uniči.“ — Očetu, mami, stari mami, bratu Slavku in sestrici Miti izrekamo krščansko sožalje.

V avgustu ne bo nikjer v Holandiji slovenske službe božje. Naj vam, dragi rojaki, letni dopust služi v okrepčilo!

Dvoboj s suncem

VESOLJSKA POVEST

6.

Ob pol sedmih absolutnega časa je vstopil učenjak in dejal: „Spremenili bomo smer. Čez četrte ure bi sicer že zapluli v nevarno območje, vendar bomo to odložili na jutri. Zapovedujem umik na desno. V dveh urah bomo tako dosegli planetno postajo „Thalia 859“. Potrebno je, da popravimo aparate in odkrijemo krivca. Odlični detektiv Hopkins je na postaji že na razpolago.“

Med posadko je završalo. Prav dobro sem slišal vznemirjenje za svojim hrbtom. Polklical sem Debreja in mu prepustil krmilo. Odplazil sem se v glavni prostor in se neopazno vsedel v temni kot. Pred menoj so se premikali vznemirjeni ljudje, člani posadke, ne da bi me opazili. Posebno pozornost sem usmeril v mehanika Čina. Njegovo vedenje je bilo res vznemirljivo. Videl sem, kako se je tresel v strahu in pogledoval zdaj proti nemu, zdaj proti drugemu članu posadke.

„Da, ta je izdajalec, ta je Judež Iškarijot,“ sem si rekel. „Na obrazu mi berem, čeprav nimam nobenega dokaza za sum.“

Že smo se približevali planetni postaji. Ker oddajni aparat ni deloval, smo izstrelili rdečo pristajalno raketo, ki je svečano naznanila naš prihod. Vsemirska ladja je zaplula na kozmično pristajališče. Počasi in dostojanstveno smo se približevali k pristajalnim napravam. Učenjak je izključil raketni motor; zavladata je grobna tišina.

V tistem trenutku se je mehanik Čin prihljučeno zravnil in pohitel proti stranskemu prostoru. Tekel sem za njim. Videl sem, kako se je odplazil do svojega pograda in segel pod blazine. Iz daljave nisem mogel razločno opaziti, kaj se pravzaprav dogaja. Zdelo se mi je, da se je v Činovih rumenih rokah zasvetil droban teman predmet.

Prešinila me je divja slutnja. Telo se mi je usločilo kot hrbet velike mačke; bil sem pripravljen na skok.

Ne da bi vedel kdaj, sem se odtrgal iz napetega položaja. Z nenaravnim glasom sem divje zarjul in pohitel h Kitajcu.

Čin se je sunkovito obrnil in se srepo zastrmel v moj prihajajoči obraz. Počasi je dvigal pištolo; zdaj se je dokončno razodel.

V daljavi se je oglasilo kričanje. V grozi sem se vrgel na tla, strupena krogla je šinila mimo mene.

Čin je švignil mimo mene. Posadka se mu je približevala kot grozljivi zid. Nenadoma se je obrnil in stekel proti brezračni kabini.

Pobral sem se in pohitel za njim. Vsi smo tekli za njim. Vendar je bilo prepozno. Vrata so se že zaprla. Nenadoma se je morala odpreti lina kabine. Skozi veliko okno smo lahko razločno videli brezoblično zmraznjeno mrtvo gmoto, ki je zaplavala mimo nas. To je bil pokojni mehanik Čin. Sedaj se je mrtev premikal skozi vesolje: po njem so udarjali težki vsemirski kamni; strašna nagrada in strašna kazen za izdajalstvo!

(Prihodnjič nadaljevanje)

rojaki pišejo

Rad prebiram „Našo luč“, posebno še, če je v njej kakšna pesmica. Prej doma sem bil pri pevskem zboru in smo dostikrat peli tole pesmico:

HIŠICA DRAGA DOMAČA

Tam kjer se čuje z gaja
slavičkov sladka viža,
tam poleg moja draga
stoji domača hiža.

Vsa slaba je in stara,
že morda prek sto let,
al' meni je najdražja
nek celi celi svet.

Oboki so ji nizki
in s slamo je pokrita,
v sadovnjaku gostem
je skoraj cela skrita.

A v mojem srcu vedno
je raj to mladih let,
zato mi je najdražja
nek celi celi svet.

F. Turšič, Nemčija

Kje si, moj sin? — „Po naključju sem zvedela za Vaš cenjeni naslov. Imela sem sina edinca, ki je šel ilegalno čez mejo že leta 1957. Tri leta se mi je redno oglašal, potem vedno bolj poredko in sedaj že 2 leti ne dobim od njega več nobenega glasu... ali bi mogli poizvedeti za njegov naslov? Zdi se mi, da se potaplja kakor mnogi v ta brezbožni svet. Pred letom dni sem dobila od neke gospe, pri kateri je nekoč stanoval, glas, da dela pri Dortmundu. Po poklicu je avtomehanik... Usmilite se mene matere, ki išče izgubljenega sinu...“ — Bled, dne 24. 5. 1963.

„Pošljite „Našo luč“ še tej družini, katere naslov prilagam in 5 DM za naročnino... Sporočam tudi, da smo bili na prvomajski veselici. Bilo je res lepo in domače veselo. Bili nismo sami, temveč polno, kar v treh avtomobilih in vsi iz Krefelda...“

„Pustijo naj nas pri miru“. — Nemško časopisje je 17. 5. letos objavilo, kako se komunisti trudijo, da bi dobili zveze s tujimi delavci (Gastarbeiter) v Zap. Nemčiji. Nemška tajna policija je v zadnjem času poostрила opazovanje komunističnih agentov, ki skušajo priti v zvezo s tujimi delavci v Nemčiji... Komunistične stranke v inozemstvu vidijo tu posebno polje za rovarjenje proti Zapadni Nemčiji... sem bral. Nato članek piše, kako skušajo grški, italijanski in španski komunisti preko radia in s časopisi negativno vplivati na delavce teh narodov, ki so našli delo v Nemčiji. Zaključuje pa: „Tudi med 25.000 jugoslovanskih delavcev širi Beograd propagando proti zvezni republiki Nemčiji...“ — Sedaj razumem, zakaj Nemčija noče več sprejemati delavcev iz Jugoslavije. Ne zaupajo jim. Ōudim se, da nekateri od naših delavcev radi zabavljajo čez razmere v Nemčiji, ko tukaj zaslužijo do 700 mark (kar bi bilo 130.000 dinarjev) na mesec. Poznam take, ki zaslužijo še več. Kaj jim potem še manjka, da širijo nezadovoljstvo? Če bo enkrat te Nemčija poslala domov, potem naj jih kar pošlje. Z govorjenjem proti Nemčiji pa škodijo tudi nam drugim...“ — G. G., Düsseldorf.

Dosti slišimo pri nas o dogodkih na Koroškem. Vsi se zanimamo za to, le škoda da nas naši izseljenski duhovniki o tem ne obveščajo. Zato smo ustanovili odbor laikov za obrambo pravic koroških Slovencev. — J. Kranjc, Pariz, Francija.

Med otroki. — „Mojega očka so včeraj fotografirali,“ se hvali Janezek. „To ni nič. Našemu so pa vzeli prstne odtise,“ se odreže njegov tovariš.

Logično. — Peter sreča pred lekarno znanca, ki ima udrta lica in izbuljene oči. „Kakšen pa si, Miha? Ali si bolan.“ — „Ne. Nasprotno, prav dobro se počutim.“ — „Ne laži, saj sem te videl, da si prišel iz lekarne.“ — „Ta je dobra! Če bi me videl prihajati s pokopališča, bi pa gotovo rekel, da sem mrtev, kajne?“

Zdravniška. — V nekem mestu sta živila zdravnik in živinozdravnik. Bila sta sicer dobra prijatelja, vendar pa nista opustila nobene priložnosti, da ne bi drug drugemu očitata strokovnega neznanja. Doktor je s solzami v očeh pomiloval ubogo živino, ki jo po njegovem živinozdravnik ne zna zdraviti z drugim kot z ricinusom in nožem v klavnici, živinozdravnik pa je očitil doktorju, da sploh ne zna postaviti diagnoze, če mu je bolnik sam ne pove, pa še kljub temu jih dober procent pošlje na drugi svet.

Da bi živinozdravnik dokazal doktorju, kako težavno je zdraviti živino in da bi mu dokazal njegovo neznanje, se nekoč uleže v posteljo ter pošlje ženo po doktorja, češ da je hudo bolan.

„No, kako je s teboj, dragi prijatelj?“ ga vpraša doktor sočutno. — „M-u-u,“ žalostno zamuka živinozdravnik v postelji. — „Kje te pa boli?“ poizveduje doktor prestrašen zaradi čudnega prijateljevega obnašanja.

„M-u-u,“ s pojemajočim glasom zamuka živinozdravnik, obrne oči na belo in se kot v zadnjih krčih prične premetavati po postelji. Vendar pa ne more prikriti škodoželjnega posmeha, ki ga doktor opazi in takoj ugotovi diagnozo:

„Dajte mu,“ reče ženi, „pol litra ricinusa, ki naj ga takoj spije, če ne bo pomagalo, ga pa odpeljite v klavnico!“

Po poroki. — „Sedaj sva končno eno“, reče Minka vzhiteno svojemu mlademu možu. „To že, kuhaj pa za enkrat le še za dva,“ dobi v odgovor.

Mali oglasi

Prevzel bi izključno zastopstvo v Franciji za prodajo vseh splošnih nadomestnih delov (potrebščin) za vse vrste avtomobilov. — Resne ponudbe poslati na naslov: Ahačič François, Résidence Sylvabelle VILLE D'AVRAY (Seine-et-Oise), Francija.

Zastopam vse tvrdke v Zapadni Nemčiji za električne gospodinjske, televizijske in radijske aparate, magnetofone in druge električne naprave in napeljave (n. pr. AEG, Siemens, Bosch, Bauknecht, Telefunken, Blaupunkt, Schaub Lorenz, Graetz, itd.). Rojakom dajem do 25% popusta na blago in se priporočam:

Ivo Hoič, 7750 Konstanz/Bodensee

Rosgartenstr. 31 — Tel. 3177 — Nemčija.

AGENCIJA MUNDUS

Če želite kakršnekoli podatke ali dokumente iz stare domovine ali iz drugih evropskih držav; kakšno starejšo ali novejšo slovensko knjigo ali revijo, tudi antikvarično; kakšne umetne spominske predmete, slike, razglednice, noše, specialitete itd. iz Slovenije in Jugoslavije; informacije glede potovanja v Evropo, rezervacije v hotelih, na vlakih itd.; umetniške slike slovenskih krajev, osebnosti ali verske vsebine ali karkoli drugo;

če potrebujete slovenske igre, note, plošče itd.; zastopstvo za vaše tiskovine ali izdelke; gospodarske informacije ali zveze; znanstvene podatke ali že napisana predavanja za slovenska društva;

če se želite naročiti na kak slovenski ali tuji list; če si hočete z oglasom v slovenskem tisku v Sloveniji ali v zamejstvu najti zakonskega druga

ali družico; če iščete kako pogrešano osebo; če bi radi fotografske posnetke svoje domačije ali grobov svojih dragih; če želite dati karkoli tiskati v slovenske tiskarne v Trstu, Gorici ali Celovcu; če potrebujete kakšne zasebne informacije ali zveze; če hočete poslati iz Italije ali Avstrije karkoli sorodnikom v Jugoslaviji zanesljivo in hitro; če bi radi, da se pobrigamo za kakšno osebo na potovanju skozi Trst, v Italiji, Avstriji ali drugje,

Pišite na naslov: AGENZIA „MUNDUS“, Via Roma 24, TRIESTE, Italia.

V 24 urah vam bomo odgovorili ali izpolnili vašo željo. Pospesili boste njeno izvršitev in si prihranili čas ter dopisovanje, če boste pismu že priložili približni znesek za stroške usluge. Zadovoljni boste z nami. — Agencija „MUNDUS“.

Naša pošta

Corrimal, Avstralija: Smo sprejeli. Hvala!

V. K. — Pišete, da živite med ljudmi druge vere, ki vas naganjajo, da pristopite k njihovi veri. Bodite odločni in zvesti svojemu! Ko bodo taki ljudje videli, da ste o svoji veri prepričani in da ste ji zvesti, vas bodo nehali pridobivati. Računajo z vašo slabostjo in mislijo, da se jim boste vdali. Toda vedite: naša vera je vera, za katero se umira. Zanj so umirali v prvih časih po Kristusovem odhodu, zanj umirajo danes na raznih krajih sveta. Če na kakšne ugovore ne znate odgovoriti, to ni znamenje, da je vaša vera napačna; to je samo znamenje, da ste v svoji veri še premalo poučeni. Zato duhovniki priporočajo branje verskih listov, zato je pametno udeleževati se sestankov in predavanj, ki vero razlagajo.

NASLOVI SLOVENSkih IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S.W. 9., England (Tel. RELiance 6655, izg. Rilājens).

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique (Tel. 04/233910). — Kazimir Gaberc, Grand' rue 211, Charleroi, Belgique (Tel. 07/328435).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, Paris 20, France, (Telefon MENilmontant 80-68) — Ciril Lavrič, 7 rue Gutenberg,

Paris 15, France, (Tel. BLOmet 89-93). — Stanislav Kavalarič, 17 rue Claude Debussy, Liévin (Pas-de-Calais), France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz (Moselle), France. — Msgr. Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, Merlebach (Moselle), France. — P. Jakob Vučina, 6, rue de France, Nice (A. M.), France.

NEMCIJA: Ciril Turk in Ivan Ilko, oba: 42 Oberhausen-Sterk-

rade, Mathildestrasse 18, West-Deutschland (Telefon 62676). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Heusteigstr. 49/II, W. Deutschland (Tel. 707970). — Dr. Janez Zdešar in Franc šeskar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., 8 München 13, W. Deutschland, (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgique.

ŠVEDSKA: Jože Flis, Lilla Kvarngatan 9, Malmö, Sweden, (Tel. 797.95).

NAŠA LUČ

mesečnik za Slovence
na tujem

12. letnik

1963

Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen junija in avgusta).

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Printed in Austria

Dopise za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu. Člankov ne vrača.

List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

Če list naročiš pri upravi, stane na leto 30 šil. ali protivrednost: 60 bfr, 6 NF, 4,50 h. gld, 5 DM, 750 lir, 12 angl. šil., 8 norv. kron, 6 švedskih kron, 9 danskih kron, 15 avstralskih šil., 1,50 dolarja.

Uredništvo in uprava imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Cirilu in Metodu

svétima bratoma, posvečujemo to številko ob 1100-letnici njunega prihoda med Slovence. Rajni papež je svojo zadnjo okrožnico posvetil njima ob tem „veličastnem jubileju“, nas pozival k njunemu čiščenju in k delu za zedinjenje vseh kristjanov.

Poleg raznih novic in poročila o uspeli prvomajski proslavi v Porurju na Nemškem, bo gotovo zanimal može poseben članek v njihovem kotičku na strani 8, žene pa članek gospe Majde.

Blagajna „Naše luči“ se je v teh poletnih mesecih močno „posušila“. Zato pozivamo vse tiste, ki zanjo še niso letos kaj dali, da doprinesejo svoj delež.